

Πανεπιστήμιο Δυτικής Αιτικής
Σχολή Εφαρμοσμένων Σπουδών & Πολιτισμού
Τμήμα Γραφιστικής και Οπτικής Επικοινωνίας

Κατηγορία θέματος:

Εικονογραφημένο βιβλίο

Θέμα:

Εικονογράφηση βιβλίου φαντασίας
"The Last Crow"

Νικόλας Μπακογιάννης 16009

Επιβλέπων καθηγητής: Απόστολος Παπαποστόλου

ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΠΤΥΧΙΑΚΗΣ / ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ο κάτωθι υπογεγραμμένος Νικόλαος Μπακογιάννης του Χαραλάμπου, με αριθμό μητρώου 16009 φοιτητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής της Σχολής Εφαρμοσμένων Τεχνών & Πολιτισμού του Τμήματος Γραφιστικής και Οπτικής Επικοινωνίας, δηλώνω υπεύθυνα ότι:

«Είμαι συγγραφέας αυτής της πτυχιακής/διπλωματικής εργασίας και ότι κάθε βοήθεια την οποία είχα για την προετοιμασία της είναι πλήρως αναγνωρισμένη και αναφέρεται στην εργασία. Επίσης, οι όποιες πηγές από τις οποίες έκανα χρήση δεδομένων, ιδεών ή λέξεων, είτε ακριβώς είτε παραφρασμένες, αναφέρονται στο σύνολό τους, με πλήρη αναφορά στους συγγραφείς, τον εκδοτικό οίκο ή το περιοδικό, συμπεριλαμβανομένων και των πηγών που ενδεχομένως χρησιμοποιήθηκαν από το διαδίκτυο. Επίσης, βεβαιώνω ότι αυτή η εργασία έχει συγγραφεί από μένα αποκλειστικά και αποτελεί προϊόν πνευματικής ιδιοκτησίας τόσο δικής μου, όσο και του Ιδρύματος. Παράβαση της ανωτέρω ακαδημαϊκής μου ευθύνης αποτελεί ουσιώδη λόγο για την ανάκληση του πτυχίου μου».

Ο Δηλών

Νικόλαος Μπακογιάννης

A handwritten signature in black ink, consisting of the letters 'Nik' in a stylized, cursive font, followed by a long horizontal stroke that extends to the right and slightly upwards.

Ο επιβλέπων καθηγητής:
ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Εξεταστική επιτροπή:

ΔΕΒΕΤΖΗ ΙΩΑΝΝΑ

ΔΕΛΦΙΝΟ ΙΩΑΝΝΑ

THE LAST CROWN

Dick Bakogiannis

The Last
Crow

**«Είμαστε δεμένοι στα μαύρα φτερά της
μοίρας. Αλλά με αυτά κάνουμε φτερά για
να μπορέσουμε να ξεφύγουμε από αυτή
την άβυσσο... να το θυμάσαι...»**

Το μακρύ μονοπάτι ενός ταξιδιώτη.

Η ιστορία μας ξεκινά σε ένας μέρος, συγκεκριμένα μια μικρή πόλη στο βορρά, κοντά στις κορυφωγραμμές.

Μία πόλη ονόματι Ravenhold.

Σε σύγκριση με άλλες πόλεις του βορρά, το Ravenhold λειτουργούσε σαν κέντρο εμπορίου. Έμποροι που περιόδευαν προς τα νότια, πιο ζεστά μέρη του βασιλείου, περνούσαν και πουλούσαν μέρος του εμπορεύματος τους.

Κάποιοι περαστικοί ταξιδιώτες κάνανε τη στάση τους μόνιμη κατοικία, χτίζοντας σιγά σιγά τον πληθυσμό, και με κάθε χρόνο που πέρναγε η πόλη μεγάλωνε και ακόμα πιο πολλοί έβρισκαν τη θέση τους ανάμεσα στα χιόνια.

Η τοποθεσία της πόλης στο χάρτη ήταν ζωτικής σημασίας, μιας και είχε χτιστεί πάνω από κοιτίδες ορυκτών και σιδήρου. Αυτό βοήθησε να αναπτυχθούν τα πρώτα ορυχεία, κάνοντάς τα την κύρια πηγή οικονομίας και του εμπορίου.

Οι κύριοι εισαγωγείς των ορυκτών αυτών ήταν το γειτονικό βασίλειο των νάνων, ένα μεγαλοπρεπές υπόγειο φρούριο - πρωτεύουσα, η Karah Ya'Vi, βαθιά στη οροσειρά βόρεια του Ravenhold.

Παρά τον σκληρό καιρό του βορρά, η πόλη δεν έπαψε να είναι ζωντανή. Η γεμάτη θορύβους πόλη υποδεχόταν εμπόρους στις πλατείες, δυνατές και σιγανές φωνές του κόσμου, γέλια από παιδιά που ανεβοκατέβαιναν τα σοκάκια.

Οι μυρωδιές από τους φούρνους γέμιζαν τον αέρα και τα μπαχάρια στους πάγκους πρόσθεταν το δικό τους κομμάτι στη ταυτότητα της πόλης. Το Ravenhold δεν ήταν όμως τυχαία επιλογή ονόματος. Το δάσος και η περιοχή ήταν και συνεχίζει να είναι σπίτι για εκατοντάδες κοράκια.

Οι άνθρωποι του πρώτου καταυλισμού επέλεξαν να τιμήσουν αυτά τα πανέξυπνα όντα, βαφτίζοντας την Ravenhold. Το έμβλημα της πόλης είναι ένα περήφανο κοράκι με ανοιχτά τα φτερά του σε λευκό φόντο που κρατάει στο ένα πόδι ένα σπαθί και στο άλλο ένα τριαντάφυλλο.

Ο ηγέτης της πόλης ήταν ένα ξωτικό αγνώστου ηλικίας, όντας ένας από του αρχικού κατοίκους του Ravenhold. Μια ψηλή, αδύνατη αλλά κομψή φιγούρα, με μαλλιά μαύρα τα οποία διακοσμούνταν με περίτεχνα κοσμήματα και ένα περιποιημένο μούσι.

Η ενδυμασία του ήταν ένας μπλε χιτώνας στολισμένος με ασημένια κεντητά φτερά. Η προσωπικότητα του ενέπνεε τον σεβασμό και την αγάπη από τους κατοίκους της πόλης. Το πρώτο το κοράκι, ο Halar Viyot.

Η ιστορία μας όμως δεν ξεκινάει με μία μεγάλη περιπέτεια ή με τον ήρωα να επιστρέφει νικητής από την αποστολή του.

Ήταν μια μέρα σαν όλες τις άλλες. Το χιόνι να έχει καλύψει τους δρόμους και τις σκεπές των σπιτιών κατά τη διάρκεια της νύχτας, και καμία ψυχή δεν κυκλοφορούσε έξω.

Ο καπνός από τις τελευταίες φλόγες του φούρνου από το μεταλλουργείο χάνονταν στον νυχτερινό ουρανό. Το εργαστήριο ήταν κλειστό, αλλά το φως μέσα από το παράθυρο στο σπίτι του μεταλλουργού, έφεγγε απαλά. Σήμερα ήταν η μέρα που εκείνος και η γυναίκα του καλωσόρισαν στο κόσμο τον πρώτο τους γιο.

Κονημορν Redguard, το όρκ κρατούσε για πρώτη φορά το μικρό μωρό στα χέρια του, έχοντας ένα διάπλατο χαμόγελο.

Μην μπορώντας να μείνει ακίνητος, βάδιζε πάνω κάτω στο δωμάτιο. Μετά από κάποια λεπτά κάθισε δίπλα στην αγαπημένη του, μία γυναίκα ονόματι Arina Goldenleaf.

Η ώρα για να κλείσουν όλοι τα μάτια τους πλησίαζε, με στους απολους ήχους της φωτιάς από το τζάκι και του κρύου αέρα της νύχτας έξω από το παράθυρο. Ο μεταλλουργός ξάπλωσε δίπλα στην γυναίκα του, με εκείνη να ψιθυρίζει το όνομα του μικρού. Hal Redguard.

Τα χρόνια πέρασαν και ο μικρός Hal μεγάλωσε, μαζί με αυτόν και η σπίθα περιπέτειας που άρχισε να καίει μέσα του.

Πέρανε τις μέρες του παίζοντας στο εργαστήριο του πατέρα του με το μικρό ξύλινο σπαθί που έφτιαξαν μαζί.

Κάθε μέρα ερχόταν με μία καινούργια γρατζουνιά ή μελανιές, αλλά πάντα με ένα μεγάλο χαμόγελο στο πρόσωπο του λέγοντας στη μητέρα του για όλες τις φανταστικές περιπέτειες που έζησε και όλους του δράκους που νίκησε. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα ένα γλυκό χαμόγελο από εκείνη αλλά και μία ακόμα πιο γλυκιά λιχουδιά για τον μικρό ήρωα.

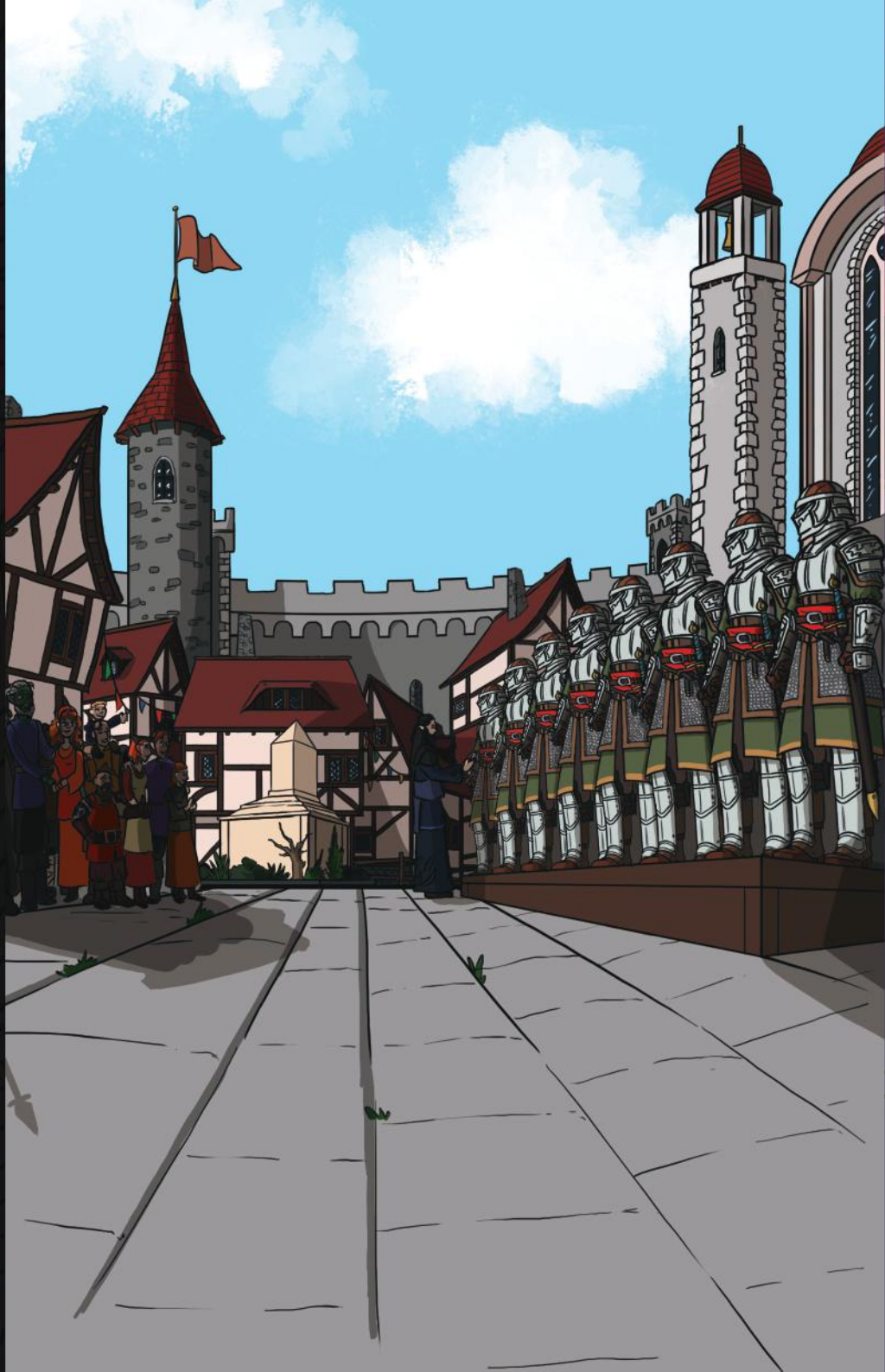
Ο Κονητορν άρχισε να έχει συγκεκριμένες προσδοκίες για τον μικρό Hal, προσδοκίες όμως που θα έφερναν ρήξη μεταξύ πατέρα και γιου.

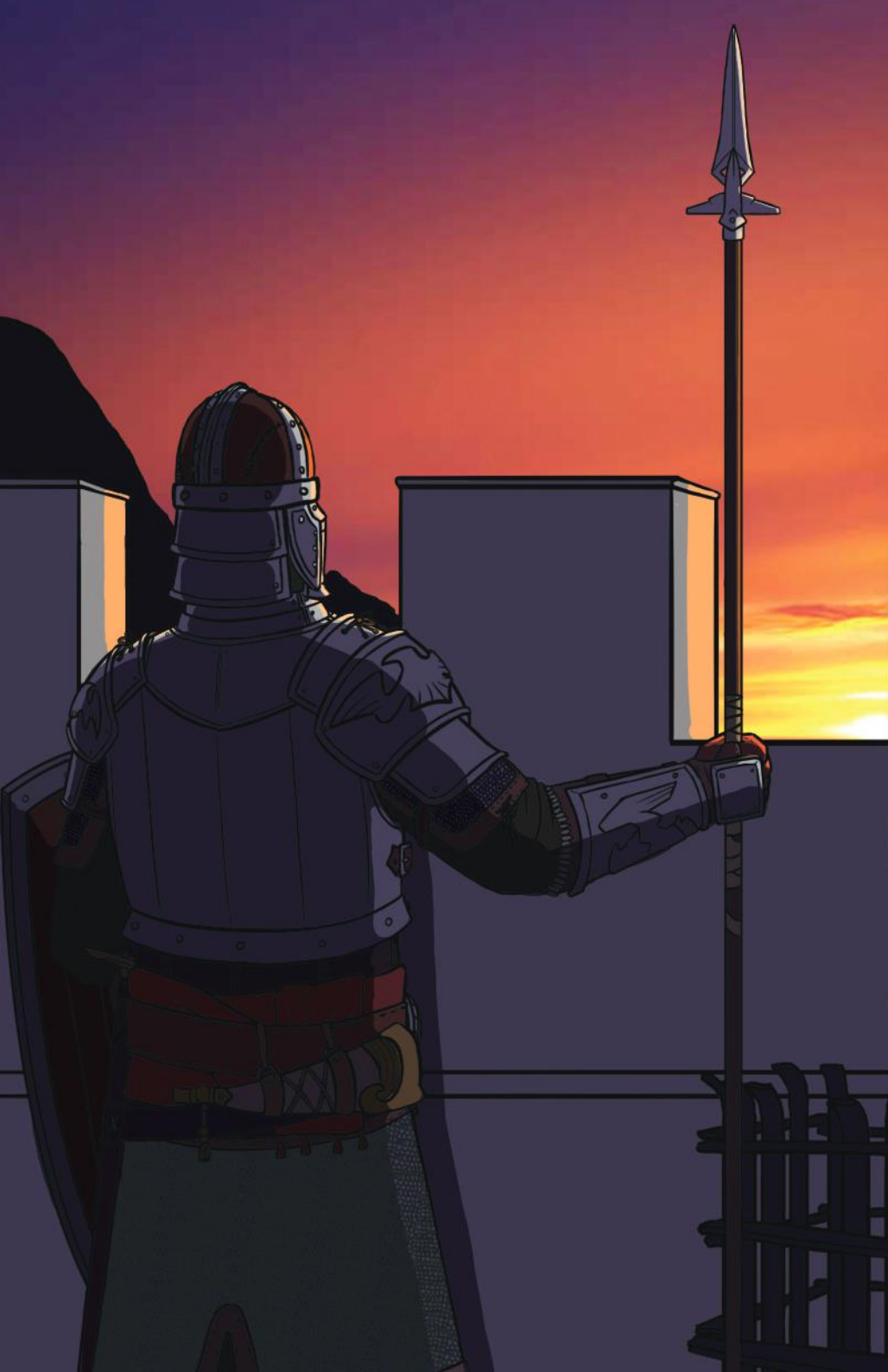
Ο πατέρας του ήθελε να συνεχίσει την οικογενειακή τέχνη του μεταλλουργού, αλλά ο Hal ήθελε να στα καταταχθεί στο στρατό του Ravenhold.

Ο καβγάς ήταν έντονος, όμως ο Κονητορν κατάλαβε ότι θα έχανε τον γιό του αν συνέχιζε, και άφησε τον Hal να καταταχθεί στη φρουρά όταν έγινε 21. Η τελετή ήταν μεγαλοπρεπής, και ο Halar ήταν εκεί να παραδώσει τα αξιώματα και τα εμβλήματα στους καινούργιους στρατιώτες και προστάτες του Ravenhold.

Οι γονείς του γεμάτοι χαρά, χειροκροτούσαν βλέποντας τον γιο τους να παίρνει το δρόμο του, φορώντας τα χρώματα της πόλης.

Συναισθήματα λύπης εξαφανίστηκαν και στην θέση τους, χαρά και υπερηφάνεια.

Παρά την σκληρή στρατιωτική εκπαίδευση, αυτή η μικρή σπίθα περιπέτειας που είχε πάντα μέσα του δεν έσβησε.

Κάθε νύχτα κοίταγε τον ουρανό, προσπαθώντας να φτιάξει χάρτες στο μυαλό του με τα αστέρια, το βλέμμα του να χάνεται στο ατελείωτο δάσος ενώ αναρωπιόταν τι είδους μυθικά πλάσματα υπήρχαν και κυκλοφορούσαν, αλλά όταν το καθήκον τον καλεί αυτός ήταν πάντα έτοιμος.

Ήταν ένα ψυχρό πρωινό, με τον ήλιο να ανατέλλει και να λούζει τη πεδιάδα με απαλό χρυσαφί χρώμα.

Η πρωινή πάχνη ακόμα ορατή στο μάτι και τα κοράκια να αρχίζουν σιγά σιγά τη μέρα τους. Η ενέργεια της πόλης άρχισε να γίνεται ευδιάκριτη όπως πέρασαν οι πρώτες πρωινές ώρες. Δεν περνούσε απαρατήρητη αυτή η ζωντάνια από έναν πλέον πιο ώριμο Hal, που επιτηρούσε τα πάντα από τις ψηλές επόλξεις του τείχους, μαζί με τον νεαρό φίλο του, ένα ημίαιμο ξωτικό με το όνομα Falrih.

Ήταν αρκετά κουρασμένοι λόγω του χθεσινού ξεφυκτιού. Ήταν το πάρτι γενεθλίων ενός από τους άλλους φρουρούς, όπου όλη η φρουρά έφερε φαί και ποτό, με το γλέντι να κρατάει ώρες.

Ακόμα και ο αρχηγός της φρουράς ήταν εκεί για να δώσει το παρόν, και ο Hal και τον Falrih κατάφεραν να αδειάσουν δύο νταμπιζάνες μπίρας. Η ατμόσφαιρα ήταν ακόμα ζεστή από την χθεσινή γιορτή, πράγμα που βοήθησε αρκετά την αργή περιπολία του πρωινού.

Η μέρα συνέχισε ήσυχα, αλλά κάτι δεν πήγαινε καλά. Ακόμα και ο Hal το νιώθει μέσα του ότι κάτι δεν πάει καλά.

Όπως η σκοπιά ερχόταν στο τέλος της και ο ήλιος σιγά σιγά τους άφηνε πίσω, ένας κρύος αέρας τους διαπέρασε, ένωσε έναν κακό σιωνό. Κοιτώντας προς την κοιλάδα δεν μπορούσαν να δουν κάτι στον ορίζοντα, αλλά κάτι ακουγόταν, ένα βουητό. Λίγα λεπτά αργότερα το βουητό ακουγόταν πιο πολύ, σαν βάδισμα διμοιριών και τύμπανα πολέμου.

Ο Falrih χωρίς κανέναν ενδοιασμό έτρεξε προς το παρατηρητήριο και χτύπησε τις καμπάνες Σκαρφάλωσε στο πύργο και φύσηξε το μεγάλο μπρούτζινο κέρατο πέντε φορές, δίνοντας σημάδι ότι ο εχθρός πλησιάζει. Επικρατούσε απόλυτη ησυχία στην αρχή πριν τα τείχη αρχίσουν και γεμίζουν με μπερδεμένους και ανήσυχους στρατιώτες.

Ο ήλιος σιγά σιγά έδυε και για κάποια λεπτά υπήρχε ψυχία, κανένas βηματισμός, κανένα βουμπτό, τίποτα. Ένας στρατιώτης πρόσεξε κάποιες περίεργες στήλες φωτός να σκώνονται από μακριά, κοιτώντας καλύτερα όμως, αυτές οι στήλες ερχόντουσαν όλο και πιο κοντά με ταχύτητα.

«ΚΑΛΥΦΘΕΙΤΕ»,

φώναξε ο λοχίας ενώ τεράστιες φλεγόμενες μπάλες πέσανε στα τείχη. Αυτό δεν είναι απλή αψιμαχία, αλλά πολιορκία. Ο ήλιος είχε δύσει και ο ουρανός ήταν σκούρο μωβ, με την πολιορκία να συνεχίζει δυνατά. Οι καταπέλτες σφυροκοπούσαν τα τείχη ασύστολα. Ο Hal ήταν τρομοκρατημένος, βλέποντας μέσα σε τόσο λίγο διάστημα, τόσο θάνατο και καταστροφή. Αλλά η πραγματική πολιορκία δεν είχε ξεκινησει ακόμα.

Ήταν πλέον μεσάνυχτα και ο
εχθρικός μηχανές πολέμου
είχαν σιωπάσει. Χτυπημένοι
στρατιώτες άρχισαν να οργα-
νώνονται πάνω στο ταλαιπω-
ρημένο τείχος.

Κοιτούσαν προς την πεδιάδα,
αλλά το σκοτάδι και η από-
σταση τους επέτρεπε μόνο
να μαντέψουν τον αριθμό του
εχθρού, έχοντας σημείο ανα-
φοράς μόνο τους δαυλούς
που τρεμόπαιζαν στην άβυσ-
σο της νύχτας.

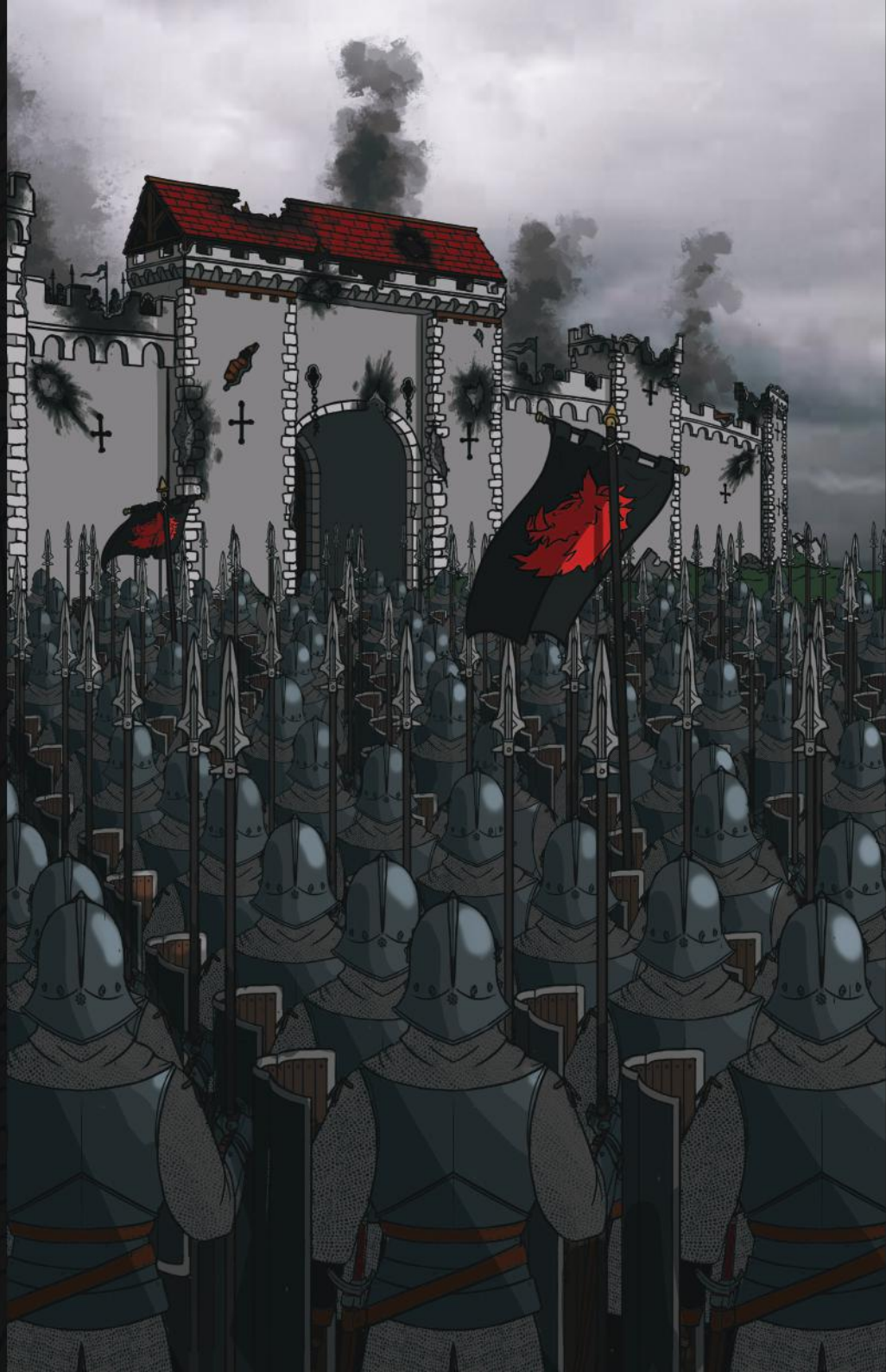
Κάποια στιγμή, το γέρικο ξωτικό ανέβηκε στο τείχος ώστε να συναντήσει του γενναίους στρατιώτες της πόλης του, και είδε πρόσωπα γεμάτα με φόβο και απόγνωση. Ο λοχίας, ένα tiefling με το όνομα Filron, διέταξε τους στρατιώτες σε προσοχή αλλά εκείνοι ήταν πολύ αδύναμοι και τραυματισμένοι για να ακολουθήσουν τις διαταγές.

Ο Halar κατάφερε να σουχάσει αυτές τις κουρασμένες ψυχές, ενώ οι στρατιωτικοί ιερείς Θερράπευαν τους τραυματισμένους. Τους ανακοίνωσε ότι η εκκένωση των κατοίκων της πόλης είχε ξεκινήσει. Κάτω από το δημαρχείο υπάρχουν τούνελ που έφταναν πέρα από το δάσος, μέχρι στο φρούριο των νάνων. Αυτό το σχέδιο έδωσε στους στρατιώτες ένα καινούργιο κίνητρο για να πολεμήσουν, γνωρίζοντας ότι ακόμα και αν οι ίδιοι δεν τα καταφέρουν, οι οικογένειες τους και οι συμπατριώτες τους θα είναι ασφαλείς.

Ήταν πλέον πρωί, με την ανατολή του ηλίου να φέρνει σε καθαρή εικόνα τα εχθρικά στρατεύματα παραταγμένα έξω από τα τείχη της πόλης. Τα λάβαρα της Mahavir ήταν υψωμένο πάνω από τα ασπόμενια κράνη των στρατιωτών, με τον κόκκινο αγριόχοιρο ως έμβλημά τους. Ο Hal και ο Falrih στέκονται στο τείχος ακίνητοι μαζί με τους άλλους στρατιώτες, όταν μία απαλή αιθέρια φωνή ψιθυρίζει στον Hal,

«Μην φοβάσαι...γιε του κορακιού».

Ο Hal επανήλθε στην πραγματικότητα, όταν ο ήχος από το εχθρικό κέρασ έσπασε την σιωπή, σηματοδοτώντας την έναρξη της πολιορκία του Ravenhold.

Οι πρώτες ώρες πέρασαν και οι αρχικές φάσεις της πολιορκίας άρχισαν να έχουν έντονη δράση στις πολεμίστρες, με τους υπερασπιστές της πόλης να συγκρούονται με τους εισβολείς που σκορφάλωναν τα τείχη.

Ο λοχίας διέταξε κάποιον ικανό στρατιώτη να συναντηθεί με τον αρχηγό της φρουράς μπροστά από την πύλη, ενώ εκείνος και οι άντρες του υπερασπίζονταν τα τείχη. Ο Hal και ο Falrith μαζί με τους υπόλοιπους κινήθηκαν γρήγορα, όμως αυτή η αιθέρια φωνή ακούστηκε ξανά στο μυαλό του Hal πιο δυνατά αυτή τη φορά,

«τρέχα γιε του κορακιού...τρέχα γιε των χρυσών φύλλων και του ατελείωτου δόσους... τρέχα...»

Το χέρι του Falrih σκούνησε τον Hal, επαναφέροντας τον στο τώρα. Με ένα γνέψιμο ο Hal τον καθισούχασε, προτού μπουν σε σχηματισμό άμυνας. Κανέναν δεν κουνιόταν, λες και ο χρόνος να σταμάτησε.

Η καρδιά του Hal κόντευε να σπάσει, με τις μόνες σκέψεις του οι γονείς του και το σπίτι τους, σκέψεις τις οποίες πρέπει να θάψει μέσα του. Με μια βαθιά ανάσα το βλέμμα του καρφώθηκε στη πύλη και το χέρι του έσφιξε την λαβή του ξίφους του.

Η μεταλλική πύλη έπεσε κάτω από τη δύναμη του πολιορκητικού κριού και μια θάλασσα από μαύρο και κόκκινο ξεχύθηκε από την πύλη. Ο αρχηγός της φρουράς φώναξε τις τελευταίες εντολές του,

«ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΔΥΝΑΤΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ RAVENHOLD, ΘΑ ΚΡΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΝΟΣΗΣ, ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΤΕΡΑ».

Η αρχή του τέλους ξεκίνησε.

Η μάχη ήταν σκληρή και αιματηρή, όμως η ορδή των εχθρών δεν τελείωνε. Οι υπερασπιστές έχαναν έδαφος με κάθε βήμα αλλά για κάθε ένα νεκρό της Ravenhold, τρεις Mahavirians στρατιώτες έπεφταν νεκροί.

Από τη κεντρική πλατεία, μέχρι το τελευταίο σημείο υπεράσπισης, το δημαρχείο. Ο λοχαγός Pelion έλπιζε ότι έδωσε αρκετό χρόνο, στον Halar να απομακρύνει του πολίτες. Ο Hal και ο Falrih μαζί με τους άλλους επιζώντες σχημάτισαν μια αμυντική γραμμή μπροστά από τις πύλες του δημαρχείου, έτοιμοι για την τελευταία τους κίνηση.

Το κέρας του εχθρού ήχησε για ακόμα μια φορά και οι στρατιώτες παρατάχτηκαν σε σχηματισμό.

Οι σκέψεις του Relion ήταν ότι αυτός και οι στρατιώτες δίπλα του, είναι όσοι είχαν μείνει ζωντανοί.

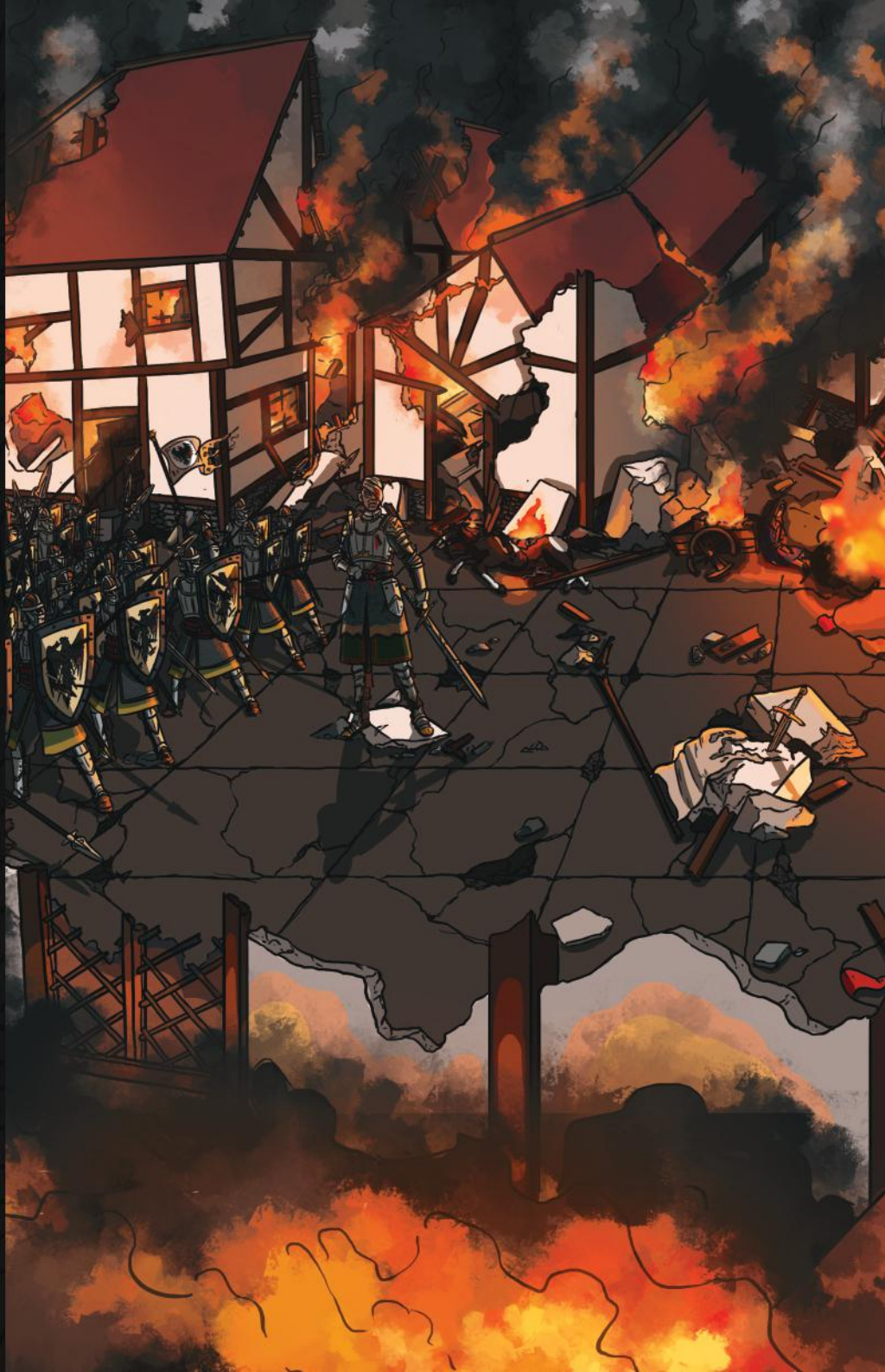
Η ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα έσπασε από τον ήχο αλογίστων σπλών στο πλακόστρωτο, με τον σχηματισμό του εχθρού να ανοίγει στα δύο για να δώσει χώρο σε ένα καβαλάρη πάνω σε ένα μαύρο άλογο.

Ο Hal κοίταξε τον Falrih με ένα βλέμμα ανησυχίας, περιμένοντας να ξεσπάσει η επόμενη επίθεση. Αλλά ο άντρας πάνω στο άλογο κοίταξε τριγύρω του και απευθύνθηκε στα τολαιπωρημένα κοράκια.

«Αχ, τελευταία πράξη γενναιο-
όπτης από τα κοράκια, πόσο
πομπικό. Ο τύραννος χτυπάει
την πόρτα σας, σκοτώνει τους
ανθρώπους σας και καίει τα
σπίτια σας. Όλο αυτό θα μπο-
ρούσε να αποφευχθεί αλλά το
γέρικο ξωτικό σας δεν σας είπε
τίποτα έτσι»;

Ο Χαί όπως και οι άλλοι γύρω
του, κοίταξαν με απορία τον
λοχαγό, ο οποίος με έντονη
φωνή και χωρίς φόβο είπε,

«ΜΟΥ ΈΧΕΙ ΠΕΙ ΑΡΚΕΤΑ!
ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ,
ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΥΠΟΔΟΥ-
ΛΟΙ ΣΕ ΈΝΑ ΤΥΡΑΝΝΟ ΌΠΩΣ
ΕΣΥ!!»

Ο άντρας τον κοίταξε με υπο-
μιμητικό βλέμμα και με μία
φωνή σαν να στάζει δηλητήριο
είπε,

«Εντάξει τότε. Θα σκοτώσω
κάθε άντρα, γυναίκα και παι-
δί, θα εξαφανίσω την ύπαρξη
σας, και κανένας ποτέ δεν θα
μάθει τη τελευταία στάση
υπεράσπισης της πόλης σας.
Η αυτοθυσία σας θα παρα-
μείνει μόνο σαν μια φήμη!»

Ο σχηματισμός επανήλθε σε
γραμμή και ο άνδρας χάθηκε
μέσα στο πλήθος των αντι-
πάλων. Ξαφνικά ο διμοιρίτης
φώναξε με βαριά και βραχνή
φωνή,

«ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΥΣ ΌΛΟΥΣ!!»

Διακόσιοι, εκατό πενήντα, εκατό, πενήντα, είκοσι, δέκα άντρες.

Αυτό ήταν όντως το τέλος τους. Ο λαχαγός Pelion τραυματίστηκε σοβαρά, αλλά ακόμα πάλευε μέχρι το τέλος, ο Falrīh πάλευε με μία σπασμένη λεπίδα και ο Hal έδινε και την τελευταία σπίθα ενέργειας. Οι αμυνόμενοι είχαν μόνο μερικά λεπτά ζωής.

Ο Hal προσπαθούσε να αποφύγει και να αντισταθεί με την μειωμένη δύναμή του μέχρι που ένα δυνατό χτύπημα από έναν γιγάντιο άνδρα με ένα σφυρί τον χτύπησε στο στήθος, με αποτέλεσμα να τον πετάξει στο πλακόστρωτο.

Με την πλάτη του στο πάτωμα, ένιωθε την απώλεια των αισθήσεων του, ακούγοντας βουβά γύρω του τις κραυγές των συμπολεμιστών του. Λίγες στιγμές πριν ο Hal παρασυρθεί στο τίποτα, είδε τις φιγούρες των στρατιωτών να τον περιτριγυρίζουν. Πριν λιποθυμήσει μία μαύρη φιγούρα ήταν ορατή για μία φευγαλέα στιγμή, μετά από αυτό μαύρισαν όλα.

Η πολιορκία είχε τελειώσει, το Ravenhold έπεσε και οι λίγοι επιζώντες θα μεταφερθούν πίσω στην Mahavir, για να τους βασανίσουν, να τους ανακρίνουν και στο τέλος να τους εκτελέσουν ή να πεθάνουν σε ένα κελί.

«Είμαστε δεμένοι στα μαύρα φτερά της μοίρας. Αλλά με αυτά κάνουμε φτερά για να μπορέσουμε να ξεφύγουμε από αυτή την άβυσσο...να το θυμάσαι, γιε μου...»

Ο Hal ανέκτησε τις αισθήσεις του, παίρνοντας βαθιές ανάσες, καθώς τα μάτια του προσαρμόζονταν ακόμα στο φως. Ήταν σε μια άμαξα, με τα χέρια και τα πόδια του δεμένα με σφικτά σχοινιά.

Φορούσε ακόμα την ταλαιπωρημένη πανοπλία του από μάχη, τα ρούχα του ματωμένα και κουρελιασμένα, το πρόσωπό του ήταν με σημάδια και μώλωπες.

Ήταν κουρασμένος, και οι σκέψεις του ήταν χαμένες. Αλλά σήκωσε το κεφάλι του για να παρατηρήσει δύο ακόμη άτομα στην άμαξα μαζί του, έναν Ravenholdian στρατιώτη και έναν άντρα που έμοιαζε με ζητιάνο.

«Ε...φίλε...είσαι καλά»; είπε χαμηλόφωνα, «πού πάμε; τι έγινε με τους υπόλοιπους;» Ο άντρας γύρισε προς τον Hal, το πρόσωπό του κενό από συναισθήματα, το οποίο άλλαξε καθώς αναγνώρισε τον Hal. Μια ορατή ανησυχία σχηματίστηκε, αλλά πλησίασε και είπε αχνά: «Hal; Εσύ είσαι;», ο Hal έγνεψε καταφατικά και ο άντρας συνέχισε, «Χάσαμε ... το σπίτι μας δεν υπάρχει πλέον...»

,γύρισε και κοίταξε τον οδηγό και τον στρατιώτη δίπλα του και είπε.

«αλλά αν πρόκειται να πεθάνω... θέλω να πεθάνω σαν στρατιώτης και όχι σαν αρουραίος σε ένα σκοτεινό και ξεχασμένο κελί!»

Καθώς πήδηξε πάνω στον οδηγό, προσπαθώντας να τον πνίξει, ο δεύτερος στρατιώτης τράβηξε το σπαθί του για να του επιτεθεί.

Μέσα στο χάος, χρησιμοποίησε τον οδηγό ως ασπίδα αποφεύγοντας το πρώτο χτύπημα, αλλά το επόμενο τον βρήκε στο στήθος, διαπερνώντας τον. Παράλληλα ο ζητιάνος που μυστηριωδώς δεν ήταν δεμένος πλέον, έβγαλε ένα σκουριασμένο μαχαίρι και απελευθέρωσε τον Hal.

Του έδωσε το μαχαίρι λέγοντας του,

«η μοίρα σου δεν τελειώνει εδώ μικρό κοράκι»,

καθώς πήδηξε από την άμαξα και χάθηκε μέσα στο δάσος. Την στιγμή που ο Mahavirian σκοτώνει τον στρατιώτη της Ravenhold, η άμαξα στομάτησε.

Καθώς εκείνος πήρε μια ανάσα, ο Hal του επιτέθηκε, μαχαιρώνοντας τον στο λαιμό, στρίβοντας το σκουριασμένο μαχαίρι με μίσος. Καθώς ο στρατιώτης προσπαθεί να πάρει ανάσα όσο πνίγεται στο αίμα του, ο Hal τον πετάνει από την άμαξα. Το βλέμμα του στράφηκε στον ουρανό και απελευθέρωσε έναν απάνθρωπο, οργισμένο και γεμάτο θλίψη βρυκηθμό.

Όταν συνήλθε, κοίταξε το άψυχο σώμα αυτού που μόλις σκότωσε ενώ κρατούσε ακόμα το ματωμένο μαχαίρι. Στράφηκε προς την άψυχη φιγούρα του συμπατριώτη του και όρχισε να κλαίει. Ένωθε μόνος, αβέβαιος για την τύχη των ανθρώπων του, των φίλων του, της οικογένειάς του. Κατέβηκε από την άμαξα και τράβηξε απαλά το σώμα του συμπατριώτη του στην άκρη του δρόμου.

Τον σκέπασε με χώμα και πέτρες σε έναν ρηχό τάφο, να αναπαυθεί εν ειρήνη. Για τους άλλους δύο, οι λύκοι μπορούν να φάνε τη σάπια σάρκα τους, δεν θα έδινε δεκάρα. Μετά από αυτό ελευθέρωσε τα άλογα της άμαξας και ανέβηκε σε ένα από τα δύο.

Ο στόχος του τώρα ήταν να βρει κάπου να κρυφτεί και να αναρρώσει, και έτσι ξεκίνησε να καλπάζει.

Για μία ολόκληρη μέρα ταξίδεψε, ώσπου βρήκε ένα μικρό χωριό στο δάσος. Όμως αυτός και το άλογο ήταν εξαντλημένοι και μετά βίας κρατιόταν ξύπνιος.

Καθώς περνούσε το κατώφλι του χωριού, η εξάντληση, η πείνα και τα τραύματά του τον κατέβαλλαν και έπεσε λιπόθυμος από το άλογο. Οι άνθρωποι έσπευσαν να βοηθήσουν το τραυματισμένο ημίαιμο ορκ. Τον μετέφεραν στη θεραπεύτρια του χωριού, η οποία τον φρόντισε όσο μπορούσε, αλλά ο Hal ήταν αναίσθητος για σχεδόν μια εβδομάδα.

«ΞΥΠΝΑ ΚΟΡΑΚΙ...ΑΝΑΓΕ-
ΝΗΣΟΥ»

Ο Χαϊ πετάχτηκε από το κρεβάτι. Ήταν ιδρωμένος, ανέπνεε βαριά και έδειχνε αποπροσανατολισμένος. Κοίταξε γύρω του, τα μάτια του προσαρμοζόντουσαν ακόμα στο χαμηλό φως του δωματίου.

Γύρω του υπήρχαν εργαλεία, φιαλίδια με διάφορα συστατικά, ξερά βότανα και άλλα φυτικά φάρμακα. Στην άλλη άκρη ήταν ένα γραφείο με βιβλία πάνω σε άλλα βιβλία και στον τοίχο υπήρχαν διάφορα σκίτσα με φυτά, ζώα και ανθρωποι-δί.

Ο Χαϊ συμπέρανε ότι ένας μελετητής της ιατρικής ζει εδώ.

Τραβώντας στην άκρη το σε-
ντόνι παρατήρησε επιδέσμους
και ράμματα, μελανιές εδώ κι
εκεί αλλά δεν έβλεπε κανένα
σοβαρό τραυματισμό.

Εισέπνευσε απότομα και προ-
σπάθησε να σταθεί. Κατά την
διάρκεια της προσπάθειάς του,
άνοιξε η πόρτα και μια ψηλή
μαυρομάλλα κοπέλα μπή-
κε μέσα. Είχε σκούρο χρώμα
επιδερμίδας και απλά ρούχα.
Ένας μακρύς χιτώννας με κά-
ποια φθορά στο κάτω μέρος,
μια ζώνη με διάφορα πουγκιά
και ένα δρεπάνι που κρεμόταν
στο πλάι.

Στους ώμους της είχε μια μι-
κρή κοντή κάπα με κουκούλα
που μπορεί να την προστα-
τεύσει από βροχή. Στο χέρι της
είχε ένα μπόλ με λίγο ζωμό και
μια φιάλη νερού στο άλλο.

«Είμαι η Valma... είμαι η Θερα-
πεύτρια του χωριού... λένε ότι
σωριάστηκες στην πύλη... αλλά
αν κρίνω από τις πληγές σου,
σου συνέβη κάτι χειρότερο»

,πήγε λίγο πιο κοντά του. Συνέ-
χισε λέγοντας:

«Το έμβλημα σου... είσαι από
το Ravenhold..»,

ο Hal την κόβει:

«Το Ravenhold δεν υπάρχει
πλέον... το όνομά μου είναι Hal
Readguard...»

Ο Χαλ άρχισε να διηγείται το τρομερό γεγονός που συνέβησαν τις προηγούμενες μέρες, με την Valma να τον κοιτάζει με βλέμμα κατανόησης. Τον βοήθησε να επανέλθει σε μία υγιή κατάσταση, παρόλα αυτά, ήταν ακόμα αδύναμος και έτσι επέλεξε να μείνει λίγο παραπάνω.

Η ηρεμία του χωριού τον βοήθησε να επανασυνδεθεί με τον εαυτό του ξανά. Κατά τη διάρκεια αυτής της χρονικής περιόδου, ανέκτησε πλήρως τις δυνάμεις του, αλλά η σβησμένη σπίθα της περιπέτειας σιγά σιγά επέστρεψε.

Ταυτόχρονα η Valma τού έμαθε μερικές βασικές συνταγές με βότανα και κάποιες βασικές ιατρικές γνώσεις για το μέλλον. Με το πέρασμα των ημερών, ένα απαλό συναίσθημα ήταν εμφανές μεταξύ των δύο.

Κάποια στιγμή επισκέφτηκε τη Σοφή Κυρία του χωριού, μία σαμάνο και ζήτησε τη βοήθειά της.

«Ω, σοφή, ήρθα να ζητήσω τη βοήθειά σου. Το μυαλό μου είναι διαλυμένο, οι σκέψεις μου είναι μπερδεμένες είμαι βυθισμένος στη θλίψη. Θέλω να βρω τους συμπατριώτες μου, την οικογένειά μου, να ψάξω για επιζώντες. Αλλά δεν νιώθω ότι είναι ασφαλές να επιστρέψω στα ερείπια της πόλης μου...»,

έκανε μια παύση,

«...ακούω μια φωνή...να με καλεί... παρακαλώ βοηθήστε με...»

Η ηλικιωμένη κυρία τον κοίταξε και του κράτησε απαλά τα χέρια και του μίλησε με καθησυχαστικό ύφος:

«Παιδί μου, δεν μπορώ να σου επιστρέψω ό,τι έχασες, αλλά μπορώ να σου πω αυτό, θα βρεις τους ανθρώπους σου, η ελπίδα δεν έχει χαθεί ακόμα. Το πνεύμα σου είναι δυνατό, αλλά μετά από αυτό το τραυματικό γεγονός νιώθεις ότι δεν θα τα καταφέρεις. Η καρδιά σου βρίσκεται στο σωστό μέρος, απλώς χρειάζεσαι κάποιον να σε συνοδεύσει σε αυτό το ταξίδι».

Ο Hal έγνεψε καταφοτικά,

«..αλλά αυτή η φωνή που λες...
Θα το μάθουμε σύντομα».

Για την επόμενη ώρα η σαμάνα ετοίμαξε ένα τελετουργικό κοινωνίας, σχηματίζοντας έναν κύκλο με κεριά γύρω από τον Hal. Έφτασε η ώρα του τελετουργικού και επικράτησε σιωπή.

Επικεντρώθηκαν στο τελετουργικό, με το μόνο φως από τις φλόγες των κεριών που χόρευαν γύρω από τον Hal. Ξαφνικά το φως των κεριών γύρισε σε ένα απόκοσμο μπλε και η σαμάνα άνοιξε τα μάτια της, με ένα ασημί φως να λάμπει από αυτά. Μια βασιό αιθέριο φωνή μίλησε μέσα από την σαμάνα

«Ήλι...επιτέλους με έψαξες. Ζήτησες καθοδήγηση και δεν βρήκες καμία. Μη φοβάσαι όμως.

Φώναξες στο βαθύ δάσος και τον νυχτερινό ουρανό...αλλά κανένας δεν απάντησε.Θα είμαι ο οδηγός σου. Σε παρακολουθώ από τότε που ήρθες σε αυτόν τον κόσμο, εκείνη την κρύα χιονισμένη νύχτα.

Είσαι ο γιος του γέρικου κόρακα και της κυράς των χρυσών φύλλων. Μπορεί να νομίζεις ότι αυτό που πρόκειται να πω είναι μια κούφια προφητεία... τα λόγια κάποιου κακόβουλου πνεύματος που θα σου κάνει κακό...αλλά όχι.

Το πεπρωμένο σου είναι στα χέρια σου και είσαι η μόνη ελπίδα για να σωθεί ο λαός σου... να το θυμάσαι...Κοράκι»

Με το τέλος του τελετουργικό, η σαμόνα ανέκτησε τις αισθήσεις της. Ο Hal βοήθησε τη σοφή γυναίκα να σταθεί,

«Αυτό ήταν κάτι περίεργο... μερικές φορές τα πνεύματα δεν εκδηλώνονται έτσι, αλλά είμαι σίγουρη ότι αυτό δεν ήταν απλό πνεύμα. Έμοιαζε αρχαίο, αλλά ελπίζω ότι σας έδωσε την καθοδήγηση που δεν μπορούσα να σας δώσω».

Η επόμενη μέρα ήταν η στιγμή της αναχώρησης του Hal. Το άλογο με το οποίο ήρθε, τώρα είχε πλέον μια σέλα και τσάντες για να αποθηκεύσει όλα αυτά τα αντικείμενα που θα χρειαζόταν στο ταξίδι του. Εκεί ήταν και η Valma για να τον αποχαιρετήσει.

Τον παρακολουθούσε λυπημένη όση ώρα ετοιμαζόταν, κυρίως γιατί ένιωθε αισθήματα γι' αυτόν. Ο Hal γύρισε και την κοίταξε με θλιμμένα μάτια,

«Λυπάμαι Valma...εύχομαι να μπορούσα να μείνω, αλλά οι άνθρωποί μου με χρειάζονται, η οικογένειά μου με χρειάζεται!».

Η Valma χαμογέλασε καθώς δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της,

«Το ξέρω. Σε παρακαλώ...να προσέχεις. Να θυμάσαι, αν θες ποτέ να επιστρέψεις, η πόρτα μου είναι πάντα ανοιχτή για σένα»,

και του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο. Αγκαλιάστηκαν σφιχτά και στην συνέχεια ο Hal ανέβηκε στο άλογό του, κοιτάζοντας πίσω μια τελευταία φορά προς την Valma. Το χωριό αυτό ήταν ο πρώτος σταθμός του Hal στο ξεκάθαρο πλέον ταξίδι του.

Κατά την διάρκεια του ταξιδιού του, ο Hal επισκέφτηκε πόλεις και χωριά, αναζητώντας πληροφορίες για τους επιζώντες ή οποιαδήποτε πληροφορία. Μέσα στο ταξίδι αυτό, έκανε στάση στην πόλη Pyranguard για να ξεκουραστεί τη νύχτα. Περπάτησε με τα πόδια μέσα στην πόλη, κρατώντας τα νιά του αλόγου του. Ένας ντόπιος τον οδήγησε σε μια μεγάλη ταβέρνα κοντά στην κεντρική πλατεία. Όπως πλησίαζε το σχήμα του μεγάλου κτιρίου εμφανίστηκε. «The Giants Keg», ένα μεγάλο πανδοχείο και στο πλάι του ένας στάβλος για τους ταξιδιώτες για να στεγάσουν και να ταΐσουν τα άλογά τους.

Οδηγήσε το άλογό του μέσο στην περιοχί στέγασης και κατευθύνθηκε σε ένα ελεύθερο μέρος. Κατέβασε τη σέλα από την πλάτη του και έβγαλε τα νήνια του, καϊδεύοντας το κεφάλι του,

«Όλα καλά φίλε, είναι μια προσωρινή στάση, ξεκουράσου».

Ο Χαλ βγήκε από τον στάβλο και μπήκε στην ταβέρνα. Πίσω από το μεγάλο μπαρ ήταν ο πανδοχέας, στον οποίο ο Χαλ ζήτησε ένα δωμάτιο για να μείνει.

«Φυσικά φίλε μου, ορίστε το κλειδί σου. Θα σου συνιστούσα να δώσεις το παρόν στο σόου που θα έχουμε. Ένας διάσημος βάρδος είναι στην πόλη και θα εμφανιστεί στην σκηνή, οπότε σου συνιστώ να παρευρεθείς και εσύ.»

Ο Χαλ γέλασε, καθώς κατευ-
θύνθηκε προς τον πρώτον
όροφο. Το δωμάτιό του ήταν
μικρό και λιτό, με ένα μεσαίου
μεγέθους κρεβάτι, ένα μικρό
γραφείο και μια καρέκλα.

Έβγαλε την πανοπλία και τα
όπλα του, και ξάπλωσε στο
κρεβάτι για να ξεκουραστεί.
Προσπαθούσε να κοιμηθεί,
αλλά εικόνες της πολιορκίας,
των σφαγιασμένων συμπατρι-
ωτών του, της νεκρής οικογέ-
νειάς του πάντα ερχόνταν στην
επιφάνεια.

Πετάχτηκε από το κρεβάτι του
λουσμένος στον ιδρώτα, αλλά
παράτηρησε ότι έξω ήταν
ακόμα σκοτάδι.

Παράλληλα άκουσε το βουητό
και τον ήχο της μουσικής και το
γλέντι στο ισόγειο. Έτσι αποφά-
σισε να ακούσει την προτροπή
του πανδοχέα.

Η ατμόσφαιρα ήταν ζεστή, με άτομα κάθε φυλής και χρώματος να γιορτάζουν, με μπύρες και τεράστια πιάτα με φαγητό να σερβίρονται δεξιά και αριστερά.

Ο Hal κατάφερε να βρει ένα μικρό τραπέζι για να καθίσει και να απολαύσει την παράσταση. Ξαφνικά όλοι σιώπησαν, όταν μία θηλυκή φιγούρα ανέβηκε στη σκηνή. Αυτή έπρεπε να ήταν η Βάρδος στην οποία αναφερόταν ο πανδοχέας.

Irlia Songbird, μια Βάρδος ζωτικό από το νότο. Κρατώντας ένα όμορφο κόκκινο βιολί, ξεκίνησε να τραγουδάει ένα γλυκόπικρο τραγούδι, την ιστορία μιας παλιάς αγάπης, ενός σπασμένου βασιλείου και μιας ποιητικής τραγωδίας. Μετά το τέλος του τραγουδιού, το πλήθος ξέσπασε σε χειροκροτήματα και ενθουσιασμό για την εμφανώς ταλαντούχο μουσικό.

Όπως υποκλίθηκε, το βλέμμα της συνάντησε αυτό του Hal και χαμογέλασε. Εκείνος έγνεψε καταφατικά και σήκωσε την κούπα του.

Λίγη ώρα αργότερα, όπως η γιορτή είχε καταλαγιάσει και ο χώρος ήταν πιο άδειος, ο Χαί καθόταν ακόμα εκεί. Απολάμβανε την μπύρα του και έπαιξε με το φυλαχτό που εικονίζει το κοράκι της Ravenhold.

Ξαφνικά ένωσε ένα ελαφρύ χτύπημα στον ώμο και όπως σήκωσε το βλέμμα του, η φιγούρα της Βάρδου στεκόταν μπροστά του. Φορούσε ένα μπλε παλτό με χρυσό κέντημα, λευκό παντελόνι και μπότες που έφταναν πάνω από το γόνατο.

Τα μαλλιά της είχαν ένα ζωνρό κόκκινο με μια πολύχρωμη μπαντάνα, το δέρμα της ήταν άψογο, όχι κάτι πρωτότυπο για τα ξωπικά, και τα μάτια της ήταν ένα βαθύ καφέ και πορτοκαλί, σαν πολύτιμοι λίθοι από χαλαζία.

Ο Χαί ήταν λίγο ξαφνιασμένος αλλά η Βάρδος έκανε την πρώτη κίνηση...

«Μπορώ
να καθίσω...;»

Character gallery

Hal Redguard

ipilia Songbird

The Crow and the Nightengale

Mahavirian

Line Commander

Fighter

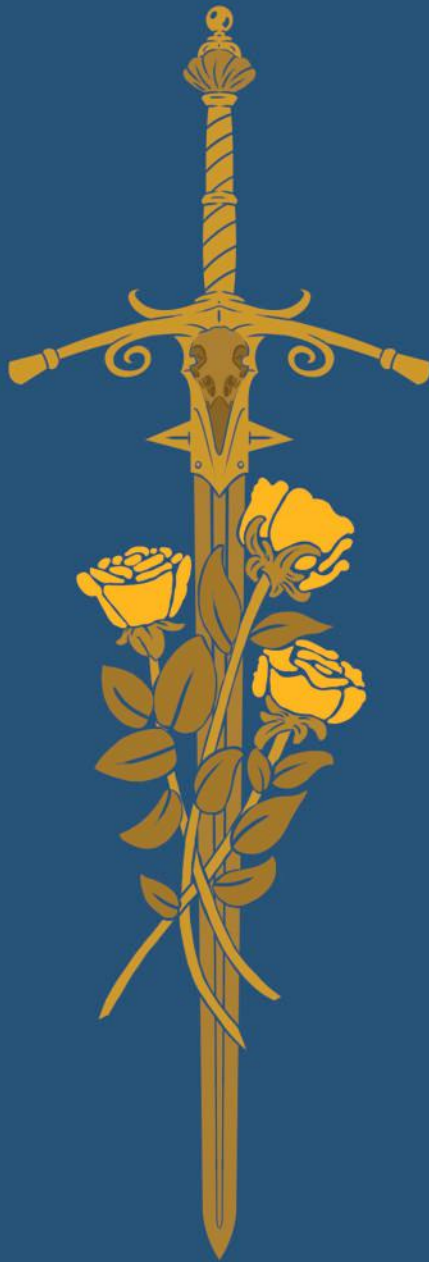

Mahaviran

Footsoldier

Fighter

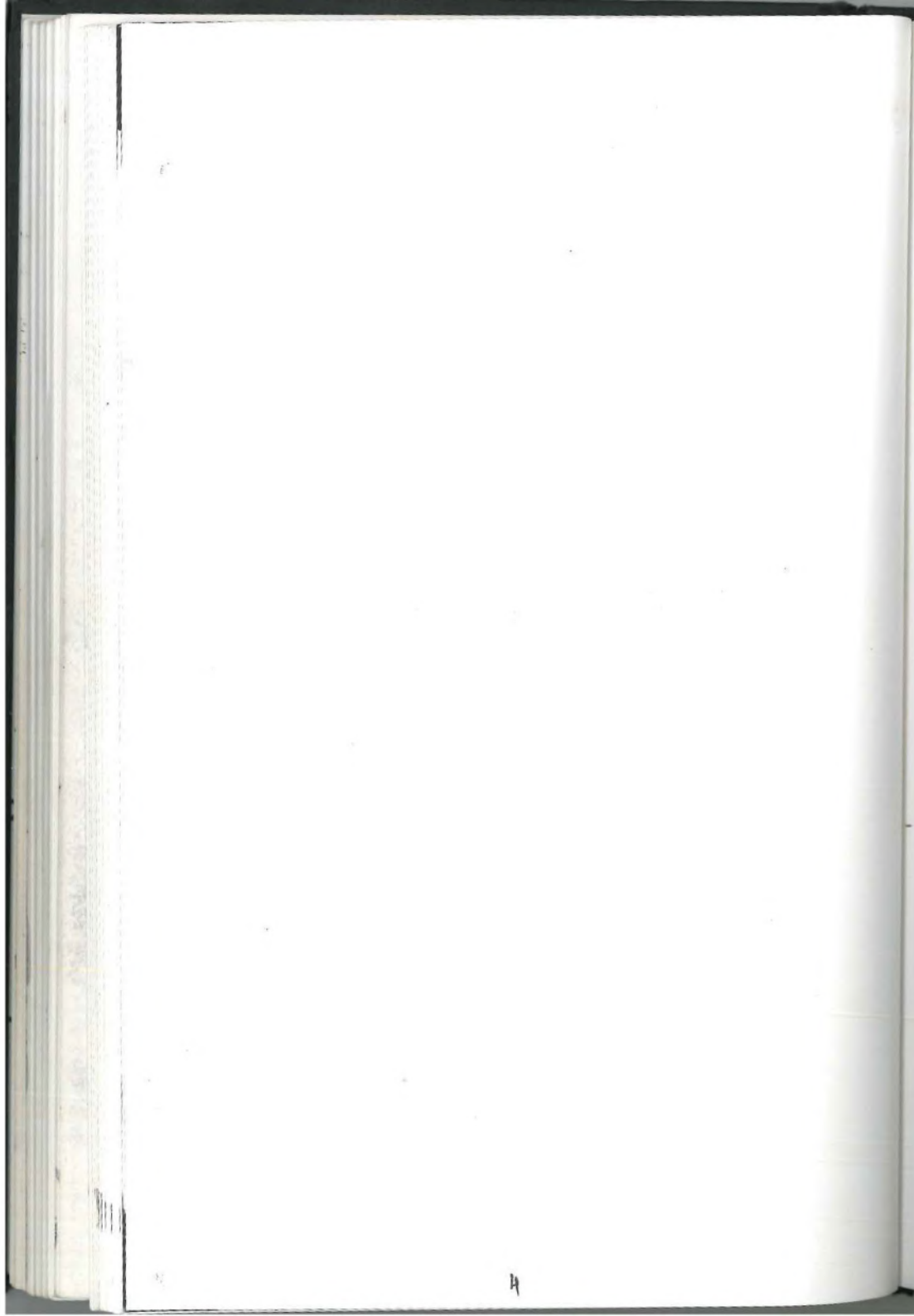

Αυτο που παρακολουθήσατε παραπάνω ήταν η τελική μορφή του βιβλίου. Η ιδέα του βιβλίου ξεκίνησε από τον σχεδιασμό του κεντρικού χαρακτήρα, τον Hal Redguard. Στην συνέχεια συμμετείχα με διάφορους φίλους στο γνωστό επιτραπέζιο ρόλων Dungeon and Dragons. Η ιστορία γράφτηκε κατά την διάρκεια αυτού του παιχνιδιού. Όταν η ιστορία έλαβε τέλος αποφάσισα να ξαναγράψω την ιστορία του Hal αλλά αυτή την φορά σε μια μορφή με την οποία θα μπορούσε να εικονοποιηθεί με πιο εύκολο τρόπο. Στην συνέχεια έκανα κάποιες αλλαγές στην εμφάνιση των χαρακτήρων για να ταιριάζει καλύτερα στην αισθητική της ιστορίας. Τα παρακάτω είναι τα προσχέδια που έκανα σε φυσική μορφή για να διευκολυνθώ στην μεταφορά του σχεδίου από φυσική σε ψηφιακή μορφή. Η αρχική εκδοχή της ιστορίας ήταν γραμμένη στα Αγγλικά αλλά στη συνέχεια την μετέφρασα σε ελληνικά. Τέλος, η αρχική διαμόρφωση του βιβλίου ήταν σε μέγεθος A5, το οποίο ήταν ένα διπλωμένο A4, αλλά το τελικό σχήμα άλλαξε σε ένα πρωτότυπο σχήμα.

NICK
BAKOGIANNIS

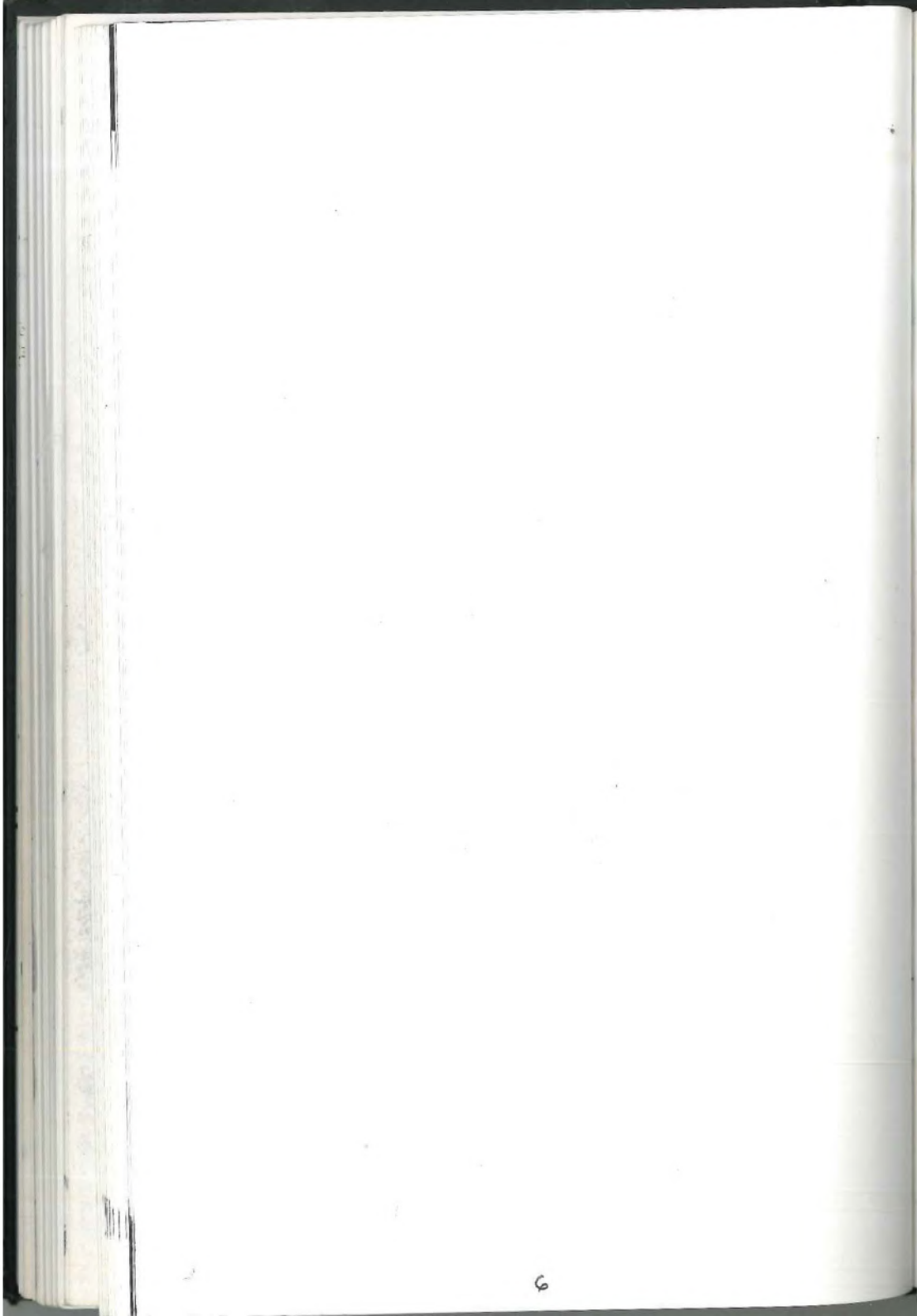

The Last

Crow

We are bound to the black feathers
of fate. But with those we make wings
so we can escape this abyss...

PAGE 1.

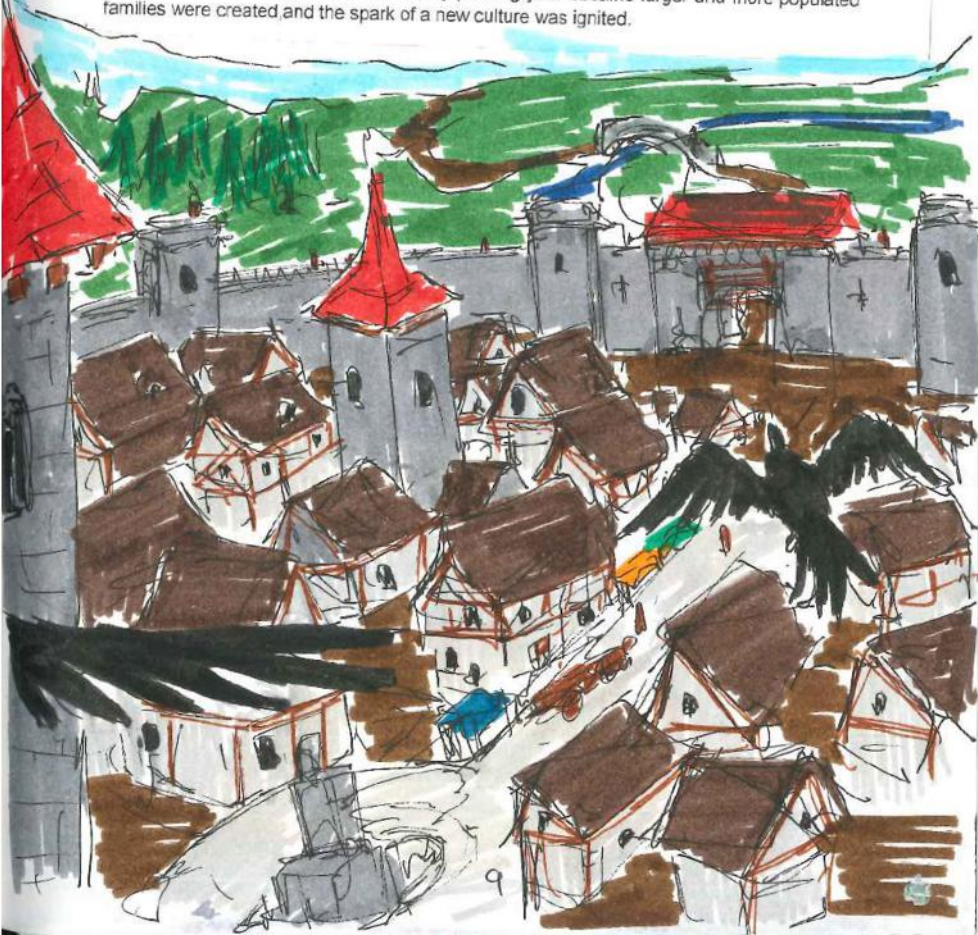
"The long trek of a wary travel"

Our story begins with a place, more specifically a small city. Located in the northern region of the continent, where winters are harsh and the people hardy, there was that city, known...

...as Ravenhold.

PAGE 2.

That relatively large city was originally a trading post, where merchants passed through, towards the warmer parts of the kingdom. Some of the travelers decided to hunker down and establish a small village, which with every passing year became larger and more populated. Families were created and the spark of a new culture was ignited.

PAGE 3.

The city's location was also very beneficial, as vast amounts of iron and various minerals were located underground. Many say that the city was originally a mining town as mining operations were the lifeblood of this premature society. The main buyer of those supplies of various ores, were the Dwarves of an ancient underground fortress, the Great Halls of Karah Ya'Vi, located deep in the mountain line, west of Ravenhold.

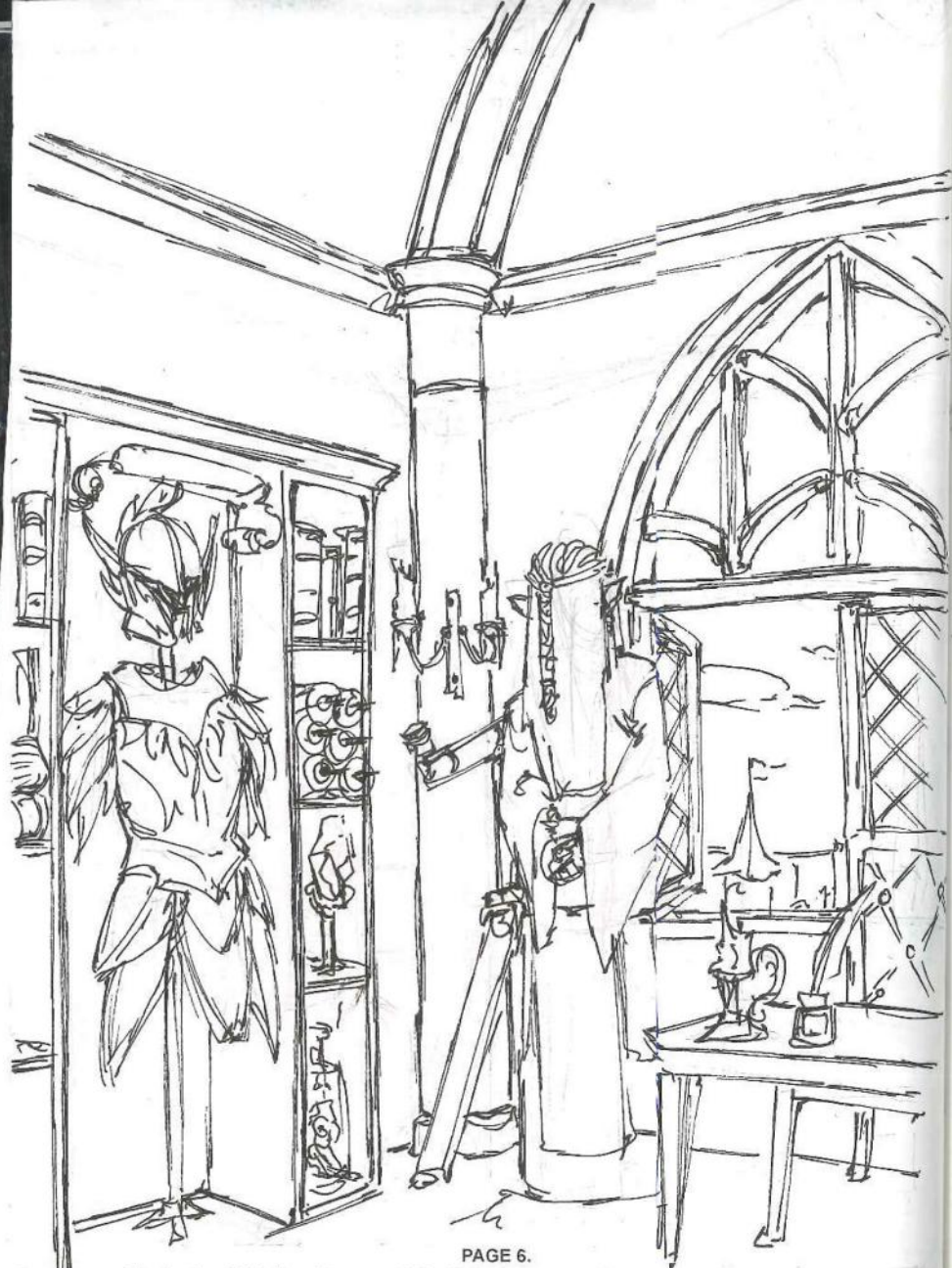
Note to the page on the cover
is just the 1600s

PAGE 4.

Despite the harsh weather tho, the city was alive, loud, and a booming cultural center as the shouts of the merchants, chatter of the town's folk and the laughter of children that were running around playing echoed across the streets. Smells, of various baked goods, spices and wet earth were always noticeable in the air, as part of the city's identity. Ravenhold thou wasn't a random choice for a name.

PAGE 5.

Hundreds of crows lived in the original settlement, thus the people decided to name their slowly growing settlement the House of Ravens and later finalize it to Ravenhold. The city's crest is a proud Raven upon a white background, holding a sword at one claw and a rose on the other, with its wings wide open.

PAGE 6.

The leader of this fine city was a high elf of unknown age. He was
way back when. A tall but quite thin and elegant figure. His hair a
black colour, decorated
with various jewellery. He had a well kept beard, very rare among
high elves, and his clothes
were simple with darker tones and small embroidered details of
high elves, and his clothes
respect and he was loved by the people of the city...and they kne
athers. He commanded
him as Halar Viyot, the
first Crow.

PAGE 7.

Though our story doesn't start with a grand adventure or the hero returning victorious from his quest. We begin, in a day just like the others. Snow had covered the city during the night and there no soul outside in the streets. Smoke from the chimneys hovered lazily in the sky as the hearth of the forge was slowly burning off for the day. The blacksmiths shop was closed and above the shop, where the blacksmith's family lived, the forgemaster and his wife, were having a beautiful moment...the birth of their child, the birth of their son.

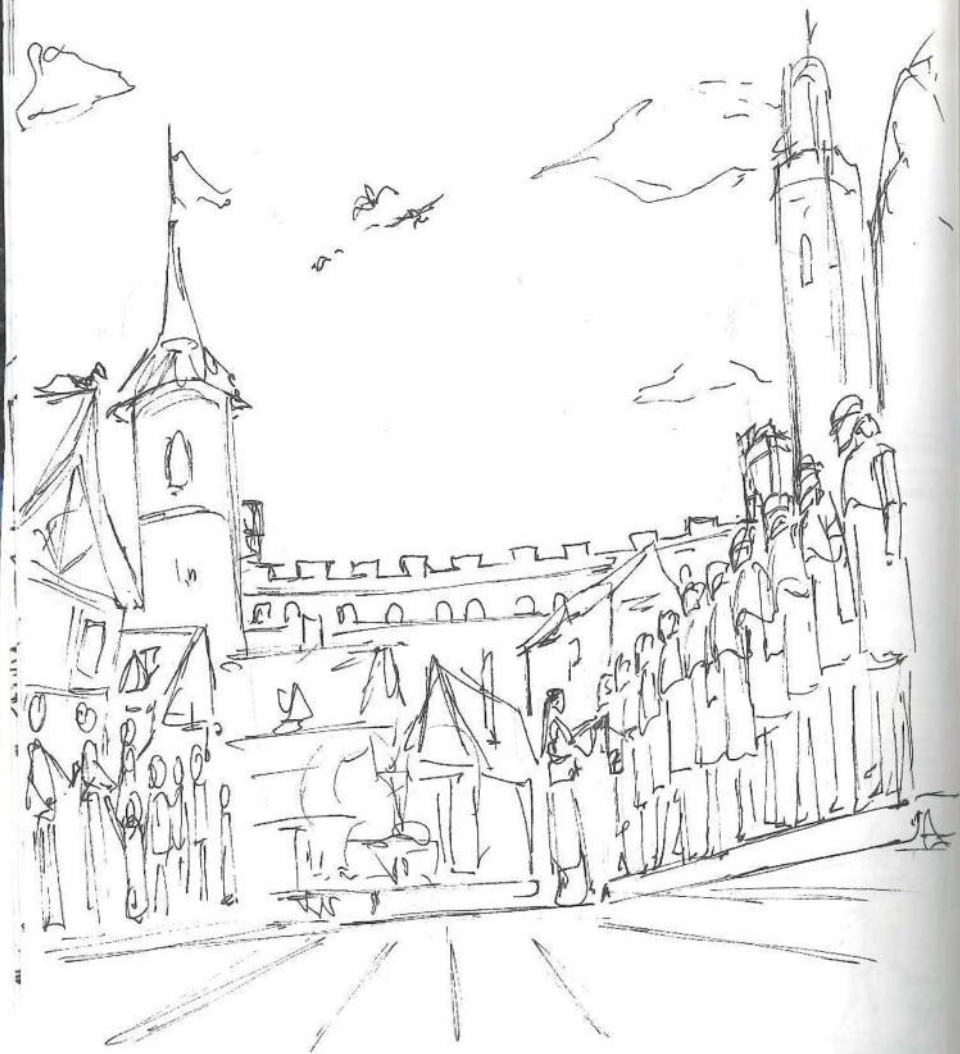

PAGE 8.

Kovnmorn Redguard, the half orc blacksmith held the tiny babe in his hand. Tears of joy run down his cheek. He was pacing the room back and forth, only, laughing as beside his beloved wife, a human lady named Arina Goldenleaf. They named to finally rest child Hal Redguard... as they finally, the three of them drifted to a pleasant sleep. The newborn sound of the fireplace crackling was the only thing to be heard during that cold night, and the next day the neighborhood rejoiced as a new member of their city came to this land.

The years passed and little Hal grew up, and so was the spark of adventure that was in him. His father could see him playing around the shop with a small wooden sword, which the little Half orc made with help of his father. Every day he returned home with scrapes and brushes but always with a wide smile, saying: "mama I killed a big dragon and I saved the town", followed by chuckles and a warm pastry for the little adventurer as a reward.

PAGE 10.

It was not always happy moments. In his late teens he had an argument with his father. Kovnmorn wanted his son to take up the mantle of forgemaster when his time to retire would come, but Hal had other plans. The young half orc wanted to enlist in the city guard. He wanted to be a part of the town protectors, the Raven guard. The argument was loud but Kovnmorn didn't want to lose his son and thus Hal was the victor of that argument. So when the time came and Hal reached the age of 21, he enlisted in the city guard.

PAGE 11.

He trained in combat, discipline, defense and survival skills. A full year of non stop painful training, but finally the time came to officially graduate, from recruit to full on soldier. The graduation ceremony was grand and the Elder of the town was there to hand the new troops their regalia and welcome those young warriors. Mother and father were smiling and clapping their hands, cheering for their son, and despite their argument, Kovnmorn was proud to see his son wearing the colors of the city.

PAGE 12.

Though, his adventuring spirit never fully faded away. He always looked upon the night sky, trying to make maps by seeing the stars, looked into deep forest of the valley wondering... what lives there, what kind of mythical beast roams those vast expanses of treelines.... but duty calls and he was always ready.

PAGE 13.

It was a cold morning. The sun was slowly starting to peak behind the mountain line, showering the valley in a soft golden light. The morning mist was still visible and the ravens were beginning to wake up as well. The market district was beginning to wake as well, as the market stalls and the merchants were organizing their goods. The local bakery was slowly preparing fresh loaves of bread and delicious sweets and pastries both sweet and salty.

PAGE 14.

The urban ambience of the city was waking up, something that was fairly noticeable from the wall battlements, where, a more mature Hal was standing and next to him his friend, a half elf named Falrih, a bit younger than Hal. They were doing their morning patrol.

PAGE 15.

They were quite tired tho due to last night's shenanigans. It was the birthday of one of the lads, a scruffy looking dwarf named Jarvan, the atmosphere of the barracks was lovely as people brought various foods to enjoy, with song and dance to follow. Even the guard captain was there to enjoy a drink, then tho...downed two crates of dwarven ale. Their spirits were lightened by last night celebration and the slow patrol weren't so soul draining.

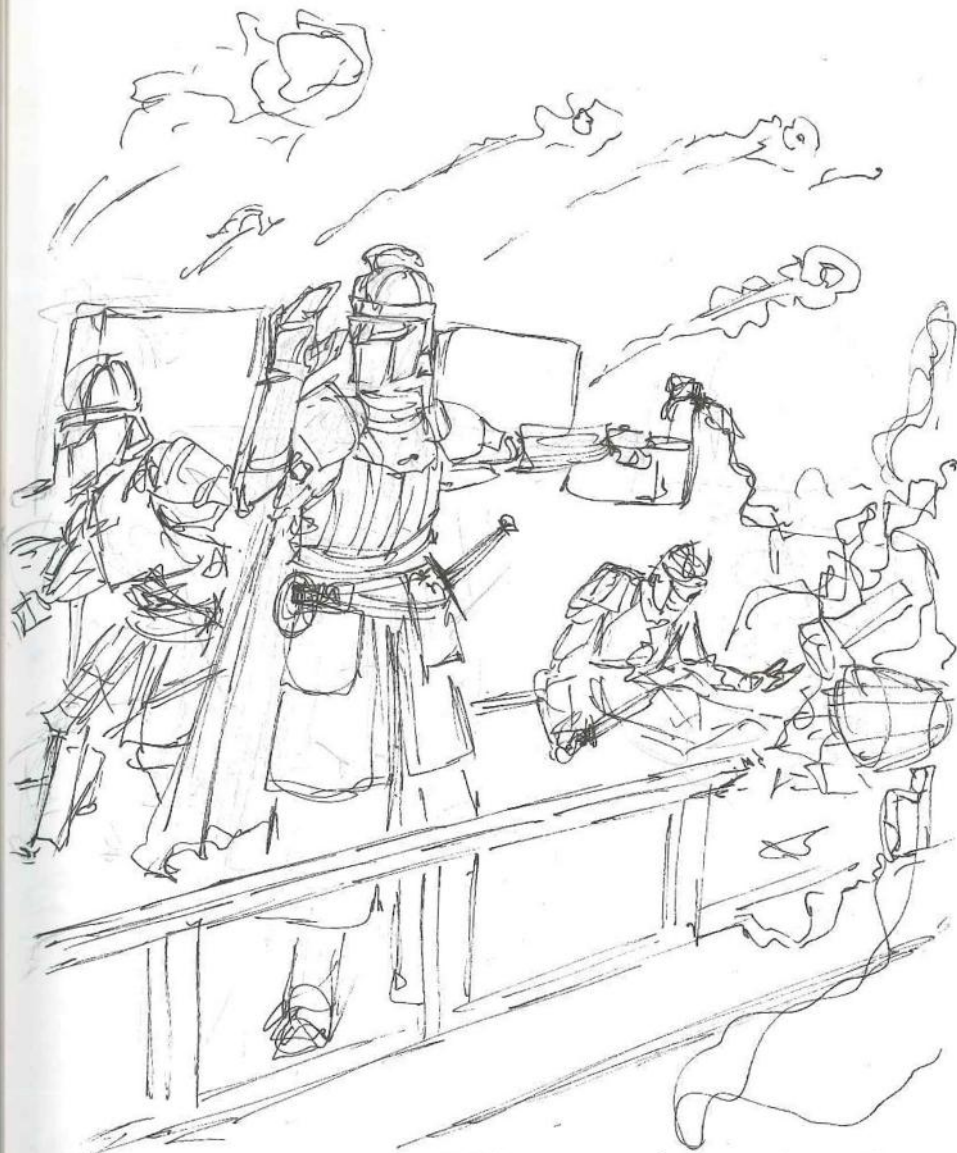
PAGE 16.

The day was quiet...but something was amiss. The day was sure pleasant but there was that gut feeling in Hal that something was going horribly wrong. As they continue their patrol and the sun began to rest, a cold air blew through them...an ominous feeling that now both Hal and Falrih can physically feel. They turned their gaze outside the walls but there was nothing...no...wait...a low...rumbling...maybe an earthquake? No...that was something else. As the minutes passed the rumbling became clearer...sounding more like marching...and war drums? No...but could it be?

PAGE 17.

Falrih with no hesitation ran towards one of the watchtowers, to ring the alarm. He climbed on the tower and blew the massive brass war horn five times, signaling an enemy is near. It was silent at first but sure enough the front walls began to feel up with confused and wary soldiers. At the same time The Bell of the town hall began ringing...to warn the people that something is marching outside the walls.

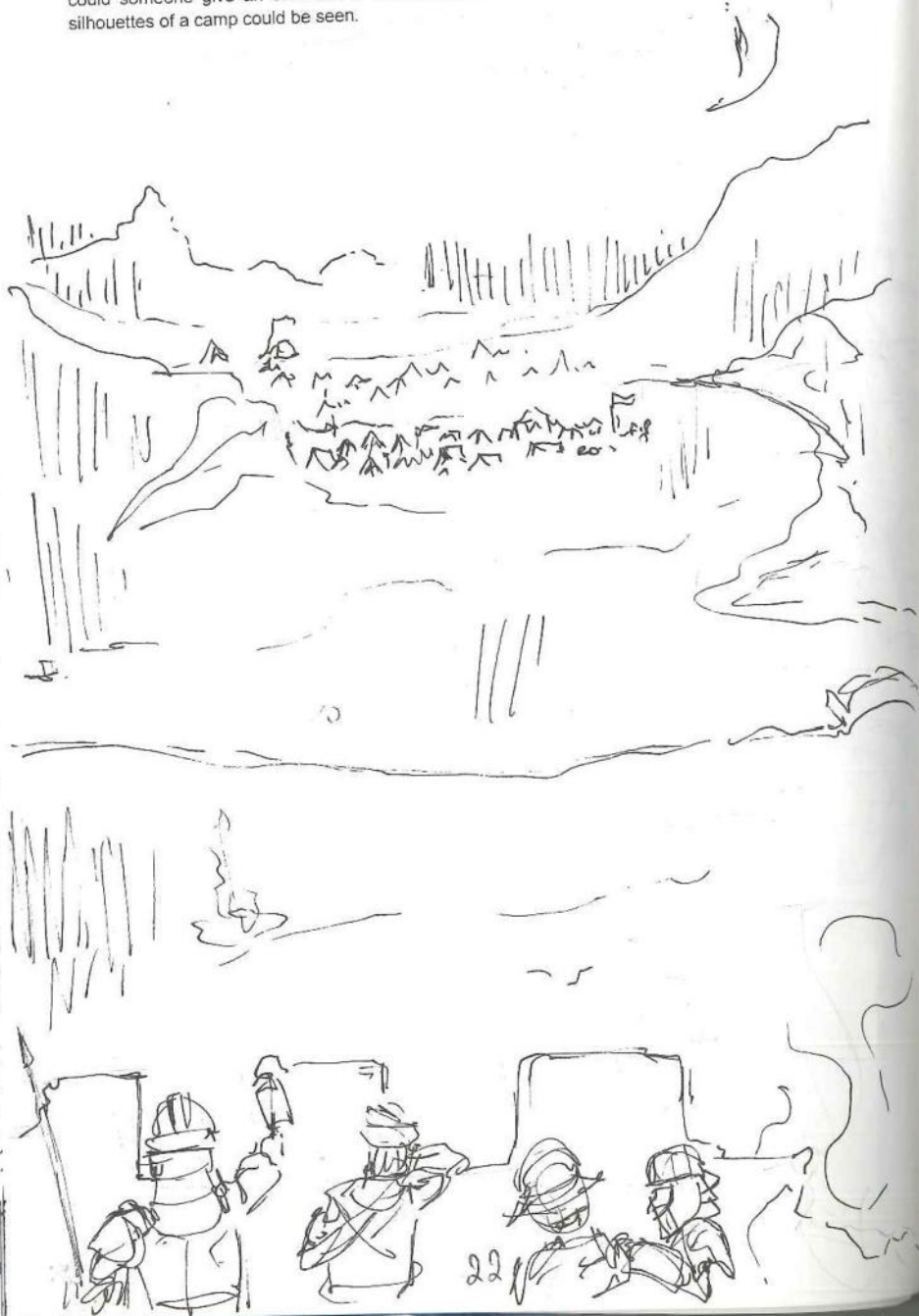
PAGE 18.

The sun was slowly setting and for a while...there was silence,no rumbling,no marching sounds...nothing.One of the soldiers noticed weird pillars of light rising from the distance but as they stood,those pillars of light were coming their way with great speed."BRACE FOR IMPACT" shouted the line commander as large flaming rocks hammered upon the walls.This was no simple skirmish...this was a siege.

PAGE 19.

The sun was set and the sky was a dark purple but the barrage was still on going.The volleys was now targeting the city.Maybe they wanted to destroy as much of the fortifications to make the invasion easier no matter the fact...Hal was horrified so much death and destruction,and the main force wasn't even here.

At some point the barrage stopped...around midnight. As the battered defenders raised from behind the crenellations they saw a mass, no...more like a horde of troops, marching from the very end of the valley. They were barely visible only from the tiny flames of their torches could someone give an estimate of their numbers. They stopped tho as the barely visible silhouettes of a camp could be seen.

PAGE 21.

It was midnight but at some point the Elder of the city went upon the battlement to meet the brave soldiers of his city, only to witness faces full of dread and despair as they knew what was coming would be their end. The Commander of this defence one Tiefling named Filron noticed the Elder and commanded the troops in attention but the soldiers were battered and some were injured by the attack.

PAGE 22.

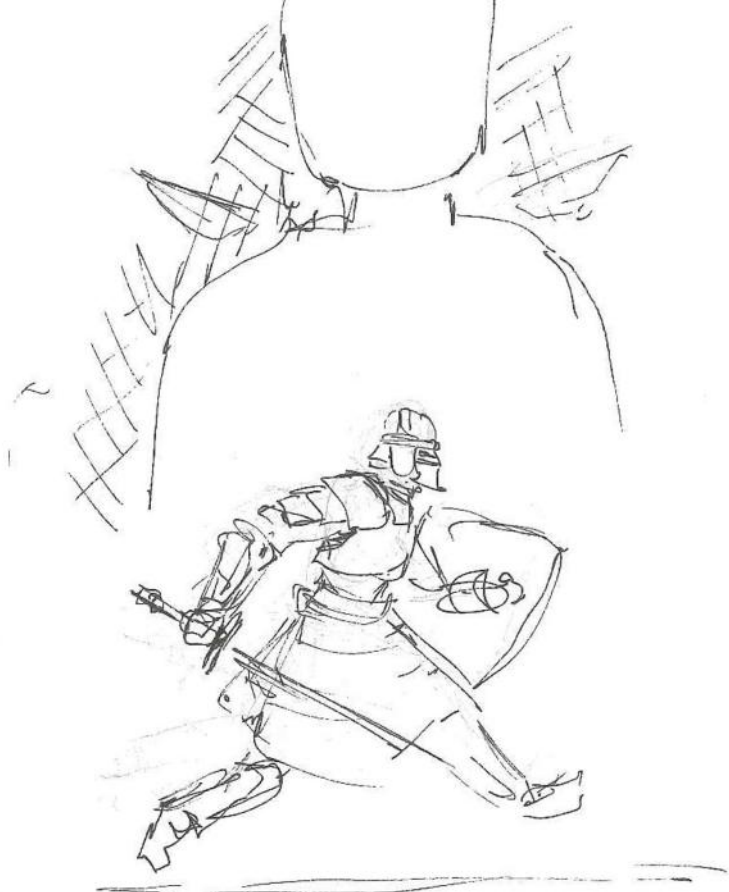
But the Ancient Elf managed to calm those tired souls as the war clerics healed the injured. The Elder told them that he was amassing an exodus, a way to save his people from the horde that was knocking at their door. Under the Town Hall were tunnels that snaked underground, beyond the treeline, near the Dwarven Fort. His plan was to safely escort the civilians out of the city so if the city fell, the enemy would only find an empty stone graveyard. That gave the defenders a new hope, a new drive to fight, that even if they fall in battle their families would be safe.

The morning came and with it, it brought the enemy army in clear view. The banner of the Mahavirian royalty was flying above the silver helmet of its troops, the Red Boar. Hal and Falrh were standing there side by side with the rest of the soldiers unmoving. Suddenly a faint... almost ethereal voice echoed in Hal's mind...

"Do not...be afraid...son of the Raven"

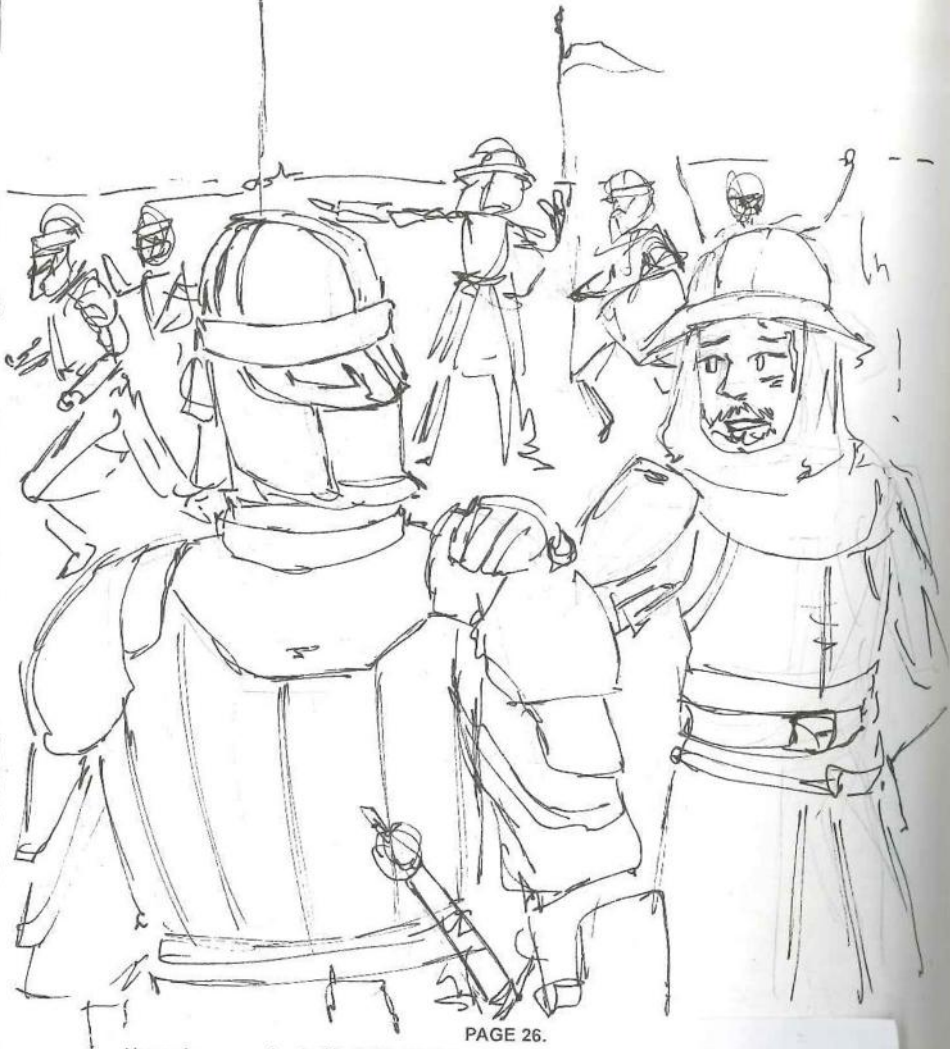
Hal snapped out of it as the enemy battle horn sang its terrible sound and the siege of Ravenhold was officially begun. Hours passed, and the first stages of the siege was raging upon the battlements. Archers firing non stop, trebuchets launched their payload, everything was chaotic. Hal was fighting enemy soldiers that climbed to the walls with the help of ladders. His attention was shifted as the slamming sound of metal upon metal was heard. He rushed to see that enemy was hammering on their gates with a massive siege ram, in order to breach the main gate.

PAGE 25.

The line commander ordered every capable swordman to meet up with the Captain of the Raven's guard at main plaza in front of the main gate, as he and his men held and wall. Ha, Falrih and the rest of the soldiers rushed to meet up with Captain Pellon. As Hal was running the same voice echoed in his mind again... louder this time..

"Run son of the Raven...run son of the Golden leaves and the deep forest...run..."

PAGE 26.

He again snapped out of it as the captain was loudly barking orders to the soldiers. Hal felt a soft knock on the side of his hand, it was Falrih standing next to him...

"Hey man...are you here?"

Hal nodded silently as the mass of the soldiers formed a phalanx in front of the gate ready to fight back the invading force. They were unmoving, looking dead forward, the labored breathing of the soldiers, the echoes of clashing swords upon the walls and the war drums outside. Hal could feel his heart racing. He thought of his father and mother, of their home but this was not the time. He took a long breath and he focused at the gate, tightening the grip in his sword...

SLAM

PAGE 27.

The Iron gate of the city collapsed under the brute force of the Mahavirian siege ram, and a sea of black and red clad soldiers rushed forth from the breach.
The Captain barked his last order:

**"STAND FAST SONS OF RAVENHOLD...WE WILL HOLD THIS LINE TO OUR
LAST BREATH....FOR THE BLACK WINGS!!!"**

...and thus marked the beginning of the end...

The ensuing battle was brutal, bloody, as the horde of enemies was never ending. The defenders were losing ground meter by meter, but with every Ravenholdian soldier dead three Mahavirians died with them. From the main plaza to the market district, to the residential areas, the defenders fall back losing men and women. Finally they reached their last point of defense, the City Hall. Captain Pelion hoped he bought enough time for the Elder to evacuate the civilians or at least save as many as he could. Hal and Falrih were some of the odd two hundred defenders that was still alive. They created a defensive formation before the great gates of the Hall ready to face their last stand.

PAGE 29.

A loud war horned was heared and the advancing attackers halted in formation. It was silent, even the battle across the city was silenced impling that Pelion's men were the last remaining defenders. The silence was broken as the sound of a horse marching upon the cobblestone road could be heard. Suddently the enemy formation was split side to side and figure riding a black horse was spotted. Hal looked at Falrih with a concerned look as they stood there ready for hell to break loose again. But the man upon the horse came forth and looked around as he addressed the battered Ravens.

"Ah...the mighty last stand...how poetic.The tyrant knocking on your door,killing your people,burning your homes this is it right? THIS...could have been avoided...but your...Elder never told you anything,did he ?"

PAGE 30.

Hal was confused and so was the rest but Peilon piped up,

"He told me enough...THIS IS OUR HOME...WE WILL NOT BE SLAVES TO A TYRANT LIKE YOU".

The man scoffed and with a tone dripping poison,

"Fine then...i shall kill every man,woman and child and eradicate your very existence...no will ever learn what happened in this place...and your final stand...shall be forgotten,just like you oh dear captain.."

PAGE 31.

The formation became a solid line again as the mounted man was lost into the horde of enemies.And the line commander barked with a deep and growly voice:

"KILL THEM ALL!!"

PAGE 32.

Two hundred,one hundred and fifty,hundred,fifty...twenty man...ten man.This was truly the last stand,a last stand for a fading hope.Captain Pelion was badly injured but still fighting to his last,Falrih was fighting with a broken blade and Hal was giving every last spark of energy.The defenders had minutes,but the Mahavirians were not rushing for the kill..they were trying to capture them...prisoners maybe.

PAGE 33.

Hal was trying to dodge and parry with his failing strength until a massive blow from a giant of a man with a hammer cought him across the chest heavily damaging his breastplate,sending him flying across the plaza.He fall to his back as he stood their slowly

drifting to unconsciousness he heard the faint cry of pain from Falrih and Pelions labored grunts as he was stabbed multiple times falling to his knees,finally succumbing to his wounds.

PAGE 34.

Moments before Hal drifted to nothingness he saw the figures of the soldiers circling him but right before he passed out ,the black figure of...something was visible for but a mere second,after that nothingness.The siege was over,Ravenhold has fallen and the few survivors were imprisoned and taken back to Mahavir,to be tortured,interogated and then outright killed or thrown to a cell to die.Hal was thrown to one of those carriages to be taken for interogation

PAGE 35.

"We are bound to the black feathers of fate. But with those we make wings so we can escape this abyss...remember that my son..."

PAGE 36.

Hal jumped back to awakesness,taking deep breaths,as his eyes were still adjusting to the light.He was in a carriage,both hands and legs were bound with tight ropes,he was still wearing his battle damaged armored,his regalia blooded and tattered,his face scarred and bruised.He was tired but his thoughts for a moment went back to that disembodied voice.But he raised his to notice two more people on the carriage with him,another Ravenholdian soldier and a man that was looking like a beggar.

PAGE 37.

"Hey...friend...are you alright?" he said in a low voice "where are we going ? what happened to the rest ?"

The man turned to face Hal,his face devoid of all emotions,this changed tho as he recognised Hal.He turned to visible concern but he came closer and said faintly:

"Hal? Is that you?",Hal noded and the man continued,"We lost kid...our home is gone..." he turned and looked at the driver and the soldier next to him and said "but if i am going to die...i want to die as a soldier and not as a rat in a dark and forgotten cell !!"

as he attacked the driver from the back trying to choke him, but the second soldier attacked him with his sword. In the chaos he used the driver as a shield killing him but the next strike caught him across the neck and chest. At the same time that the Ravenhold soldier attacked, beggar who was mysteriously not bound, pulled out a knife and freed Hal.

PAGE 39.

He handed his knife with a few parting words, "your destiny is yet to come young raven", as he jumped from the moving carriage, vanishing into the forest. At the same time the Mahavirian soldier kills the Raven guard and the carriage halts to a stop. As the enemy takes a breath Hal jumps at him, catching him unprepared, stabbing him in the heart, twisting the dagger as Hal was fueled with pure rage. As the dying soldier breaths his last blooded breath and expires Hal looks at the sky and releases an inhuman, sad and rageful roar, sending some birds flying off the branch they were sitting.

After he came to, he looked at the lifeless body of the man he just killed and was still holding, he spat on it and threw it off the carriage like a shack of meat. Then he looked at the lifeless figure of his fellow country man and he began to cry. As he was feeling alone, unsure about the fate of his people, his friends, his family. After calming down he got off the carriage and softly pulled the man's body to the ground. He covered it with soil and flowers in a shallow grave, to give him a proper burial, but for the other one, the wolves can eat his rotten flesh and he wouldn't give a damn. After that he got loose one of the horsies and mounted one of the two.

PAGE 41.

Now his goal was to find a place to lay low and recover, and so he rode...for two days he rode, till the third when he found a small village in the forest. Both him and the horse were exhausted and he was barely holding awake. As he passed the threshold of the village, exhaustion, hunger and his injuries took hold and he fell to unconsciousness...falling off his mount as well, exhausted as well, but it stayed on his side. People rushed to help the badly injured half-orc. They carried him to the village healer, a black-haired lady. She took him in and healed him as much as she could, but Hal was asleep for a week.

PAGE 42.

Rumors of the injured half-orc spread around, but also rumors of the battle that happened and the regalia he was wearing matched the one that the defenders had. The following week it was a pure blackness but flashes of a black figure, among the shadows, raven feathers, some incomprehensible speech and black again.

"RISE CROW..BE REBORN"

Hal shot up from the bed he was currently laying, sweating, breathing heavily and looking disoriented. He looked around, his eyes still adjusting to the low candle light of the cabin. Around him were tools, vials of various ingredients, dried up herbs and other herbal remedies. At the other end was a desk with books on books on books, showing that the person that lives in this cabin is a scholar of the alchemical arts or a healer. At the wall were various sketches of plants, animals and sometimes humanoid, a medical scholar then. He tried to stand up but he felt a sharp pain on his sides and legs.

PAGE 44.

Pulling aside the covers he noticed bandages and some stitches, brushes here and there but he was not seeing any major injury. He inhaled sharply and tried to stand. Mid way his effort the that was next to the library opened up and a tall black haired lady, with a darker complexion and simple clothing, a long tunic with some wear and tear at the bottom a belts with various pouches and a sickle hanging on her side over her shoulders was a small half cape with a hood possible to be protected from the heat. On her hand was a bowl of some short of broth and a water flask on the other. The broth was still warm and it smelled a pleasant scent. She was startled by the now awake Hal but she put the bowl and flask next the table and approached him.

"I am **Valma**...I am the village's herbalist and healer...they say you collapsed on the front gate...but judging from your wounds something worse happened to you"

,she moved towards the bundle of his belonging,now a bit cleaner but still in bad condition.She continues with:

"Your crest...you are from Ravenhold..wh-",Hal cuts her off."Ravenhold is no more...I..i sorry..my name is Hal Redguard..."

Thus Hal begun to recite the terrible events that happened the previous days, Valma looking him with a look of understanding. She nursed him back to health, but he wasn't able to ride or even fight yet, he was in a very weak conditions, and so Hal choose to stay for a few days, that turned to two weeks, and then to a month. That small village appeased him, helped him reconnect with himself again. During this period of time, he returned to full fighting condition, but at the same time that fading spark of adventuring was reignited and spread like wildfire. He helped some of the villagers with a few of the problems, even got to explore a small underground tomb. Valma taught him some basic herbal recipes and even some medical training for the future. At the middle of all that there was... a fade emotion of attachment between the two... but the young half orc was not in the correct mindset. That siege messed him mentaly.

PAGE 47.

During the end of his stay he visited the village's Wise Lady, a shaman, a spirit weaver. He showed her respect and ask for her help.

"Oh wise one, i came to ask for your aid. My mind is broken, my thoughts fractured and my spirit bound to sadness. I want to find my countrymen, my family, to search for survivors. But i don't feel it's yet safe to return to the ruins of my city....", he paused as he wanted to say something but it was held back: "...i also...hear a voice...calling me...please help me..."

The old Lady looked at him and held his hands softly and with a soft and reassuring tone spoke:

"My child,I cannot return to you what you have lost but I can say this,you will find you people,not all hope is lost.Your spirit is strong but after this traumatic event you feel like you will not succeed.Your heart is in the right place my child....you just need someone to walk this dire journey with you."

PAGE 48.

„Hal nodded and a faint smile formed,

“..but this voice you speak...i have no knowledge but we will find out.”

For the following hour the old shaman was preparing a ritual of communion to the presence that followed Hal. After an hour of preparation and concentration, it was time. The lady had scrolled two circles of runs, one for Hal and one for herself. She asked him to hold her hands, Hal complied hold her old and wrinkled hands softly.

Silence. The pair was concentrating to the ritual. The only light was the dancing candle flames around them. Suddenly the shaman gasped as she opened her eyes and a silver light shine from them. A deep ethereal voice spoke through the shaman.

"Crow...You searched for me...you asked for guidance and found none.Be not afraid child.You called for the deep forest...the night sky...but none answered.But i shall be your guide.I have watched you since you came to this world,that cold snowy night.You are the son of the Old Crow and the Lady of the Golden leaves.Son of the black wings and the deep green forest.You may think that what i am about to say is a hollow prophecy...the words of some malevolent spirit to do you harm...but no.Your destiny is not yet written...but you are the only hope for your people to be saved...remember that...Crow"

The communion ended, the shaman lady recovered her senses but Hal felt something odd in his hand. As he pulled back he looked at the weird object. It was a talisman of a crow made from dark obsidian with a red ruby for an eye. He putted away and helped the old lady to stand as well.

"That was something strange...sometimes spirits don't manifest like that but I am sure this was no simple spirit. It felt ancient, primordial. But I hope it gave you the guidance that I was not able to give you."

He bid farewell to the old shaman and tried to make heads or tails of what all that meant...but for now rest, cause the sun had already set outside. The following day it was time for Hal's departure. The people of this small community gathered and give him supplies and small gifts to aid him in his journey. The horse that he came with was also kept safe and taken care of, now with a saddle and bags to store all those items. Finally it was Valma's turn to bid him farewell. She was saddened to see him leave, as she grew feelings for him. The tall half orc stood close to her, his forehead meeting hers. She hugged him softly, and he followed. He then kissed her forehead softly and put his face at the sides of her face and looked at her.

"I am sorry Valma...i...wished i could stay but...i have been called.My people need me...my family needs me..."

Valma smiled as tears began to well up her eyes...

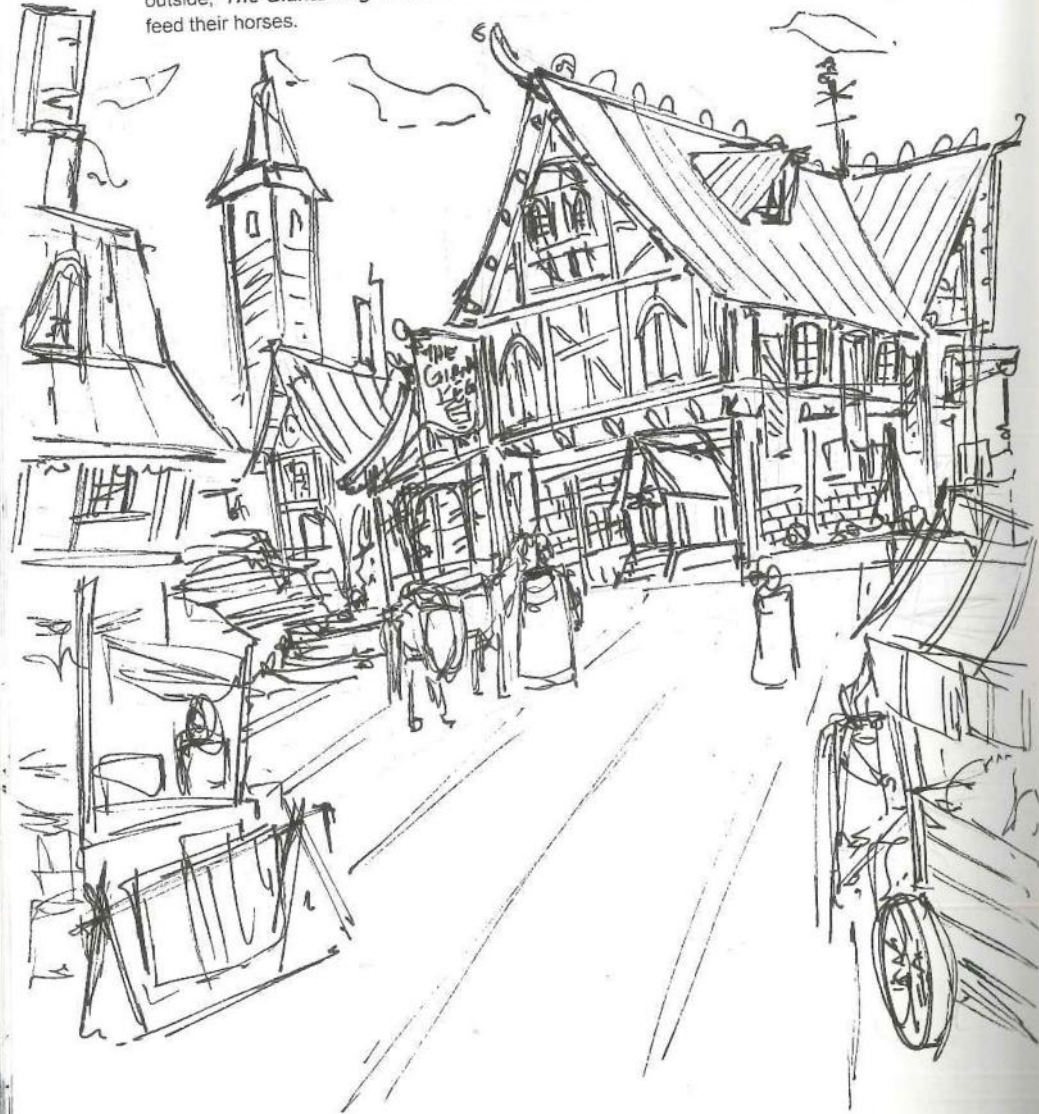
"I know...please...be careful.Remember if you ever want to return...my door is always open for you..." as she kissed his cheek.

PAGE 51.

They hugged again but it was time to go.Hal climbed up his horse and looked back once last time and nodded to Valma goodbye.This village name was Harth's Rest,and would be Hal's first stop in his now clear quest.

For the following months Hal traveled to various towns and villages, searching for information about Mahavir and the state of the north, about survivors, anything. Sometimes he found leads that ended up cold, or even dead ends or nothing at all. He was determined. He had purchased some new gear and weapons, but still holding on to his old regalia as a reminder. At the end of a long journey he came across the city of Pyranguard, a medium size city so he decided to hunker down for the night. As he entered the city he was struck with the familiar smell of fresh food, the bustling ambience of the market and the colorful streets, in

other words he was homesick. He ventured deeper but on foot, holding the reins of his horse as he walked the cobble streets. A local directed him to a large tavern near the center plaza. As he drew near the shape of the large building was visible, and so was the large outside, "The Giants Keg". At the side of the tavern was a stable for travelers to house and feed their horses.

PAGE 53.

He pulled his horse inside the housing area as the stable clerk showed him a free spot. Hal guided Kirin, he called his horse now. He dismounted the saddle from its back and put off his reigns.

"It's ok buddy...it's a temporary stop...get some rest".

Hal exited the stable area and entered the tavern. It was early in the day so it was not packed yet. He walked towards the barkeeper behind the large bar and asked for a room to stay the night.

"Of course friend, here your keys. Get yourself comfortable. Oh i would recommend you to join today's show. A famous bard is in town and she will be performing later this evening so feel free to join us."

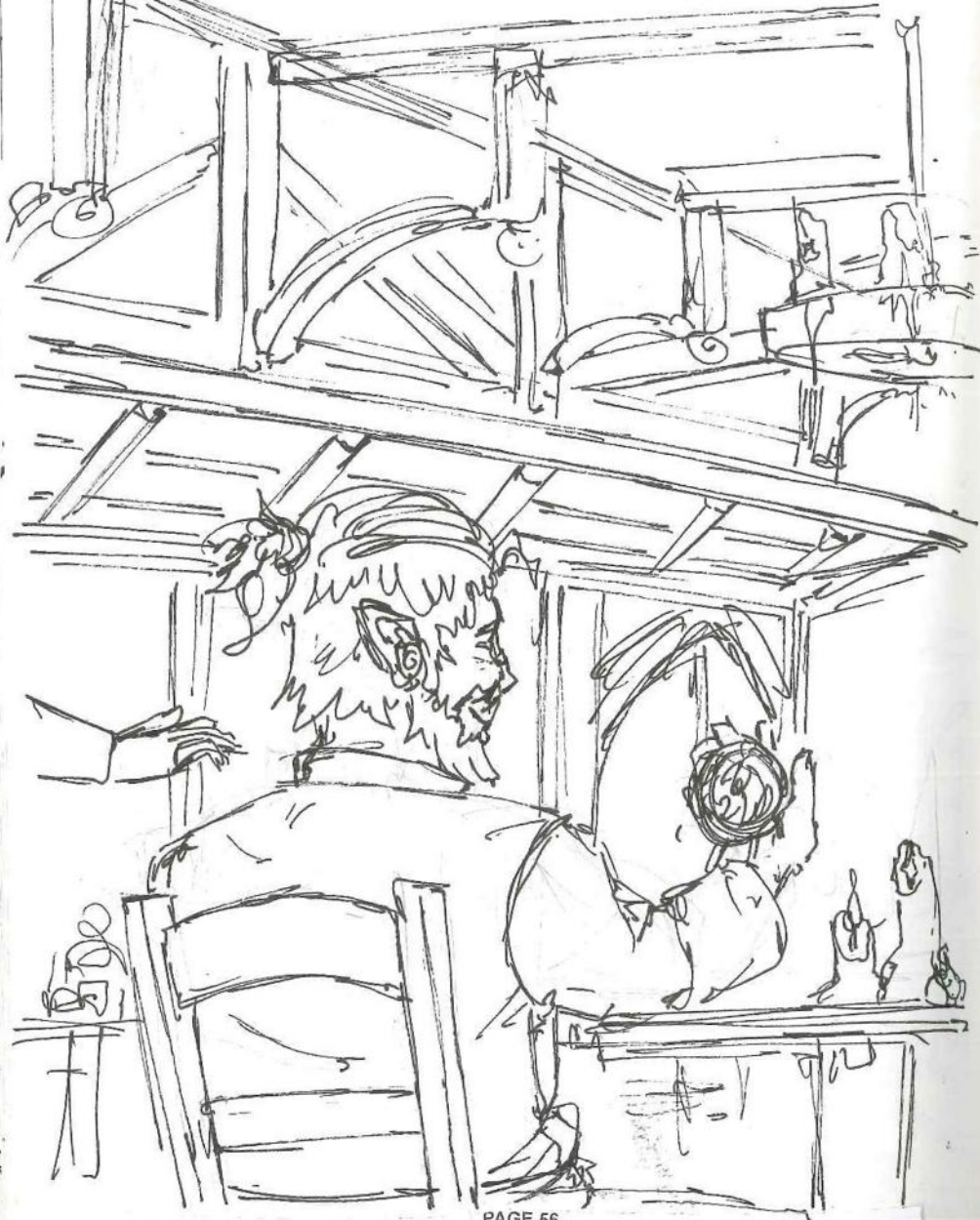

PAGE 54.

Hal chuckled and nodded as he turned towards the stairs and up to the second floor. His room was small but cozy. A medium size bed, a small desk and a chair and finally a small fireplace with some spare firewood. He put off his armor and weapons, and layed on the bed to get some rest. He drifted into sleep, but those dreams turned to nightmares as he saw visions of the siege, images of his slaughtered countrymen, his dead family. He bolted up, drenched in sweat. He looked around to see that it was getting dark outside. He stood up and stretched his hands and legs. He heard the rumbling and the sound of music and revelry down at the ground floor. He chained to something more appropriate and exited his rooms.

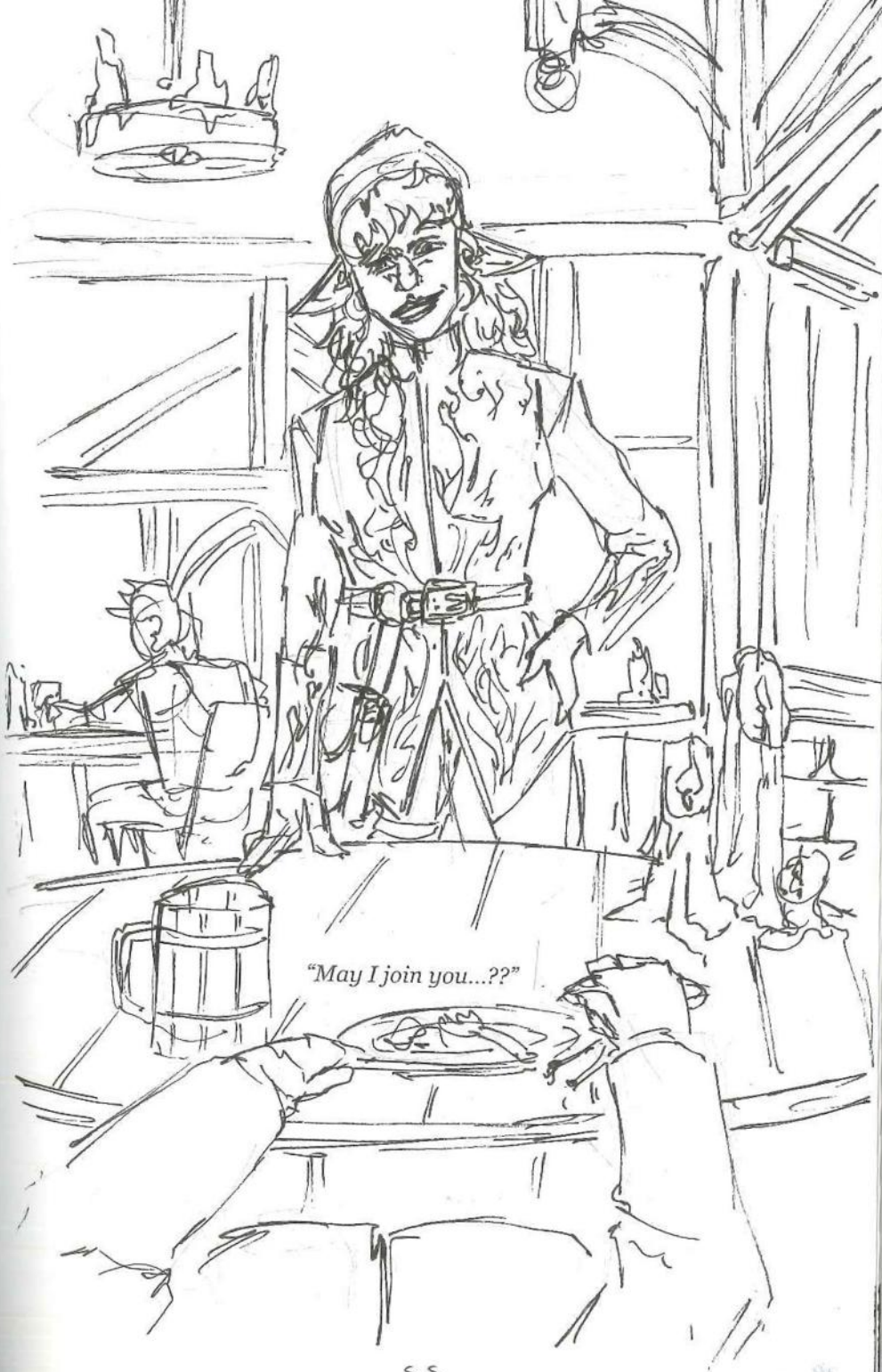
The atmosphere was vibrant. People of every race and color was celebrating, pints of ale and huge plates of food were served left and right. Hal managed to find a small table to sit and enjoy the show. Suddenly everyone got quiet as the figure of a lady climbed the stage. That had to be the bard that the bar keeper was referring to, **Irlilia Songbird**, the high elf bard from the south. As the crowd died down, the bard pulled out a beautiful red violin and begun to sing a beautiful song that moved the crowd. A tale of an old love, of a broken kingdom and of poetic tragedy. As she finished the crowd roared with excitement, clapping and cheering the clearly talented musician. She bowed in front of the crowd but as she stood up, her gaze met the one of Hal and she smiled. He nodded and raised his glasses to her.

PAGE 56.

Some time later as the celebration died down and people began to leave and rest for the night, Hal was still sitting there, drinking his ale and fidgeting with the crow talisman as he was reading from a book he bought from one of his stops. He feels a slight tap on the shoulder. Turning he sees the figure of the bard standing next to him. She was wearing a blue coat with golden embroidery, white pants and some over the knee boots. Her hair was a vibrant red with a colorful bandana. Her skin was flawless, not something original for high elves, and her eyes was a deep brown and orange, like quartz gemstones. Hal was a bit taken aback but the bard once again took the stage...

"May I join you...??"

Character
Gallery

A decorative flourish consisting of a central stylized floral or leaf-like motif with three main lobes, flanked by two horizontal lines that taper to points.

S7

28

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΣΑΣ

